

A FONTS pàgs 12 i 13
Racisme immobiliari:
quan el color de la pell
fa que no es trobi pis

DIA EUROPEU DEL COMERÇ pàg 16
Pròsper Puig (Barcelona Comerç):
"El projecte de la capitalitat europea
ha de reflectir l'esperit de la ciutat"

línia ^{15 anys} Sant Martí

Maig 2024 · Núm. 205 · liniasantmarti.cat

La biblioteca García Márquez acumula premis de prestigi

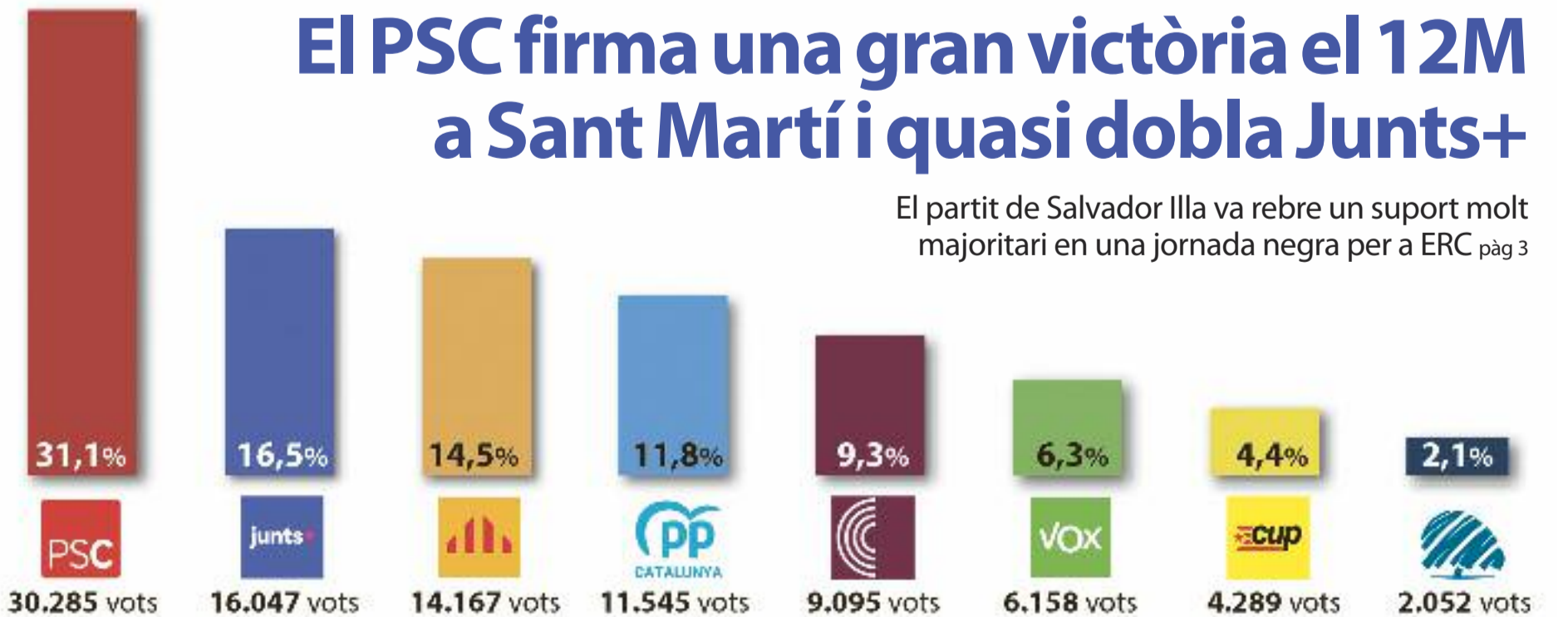
L'equipament rep moltes vistes, alguns veïns avisen que perd l'essència i l'Ajuntament vol preservar-ne la funció pàg 10

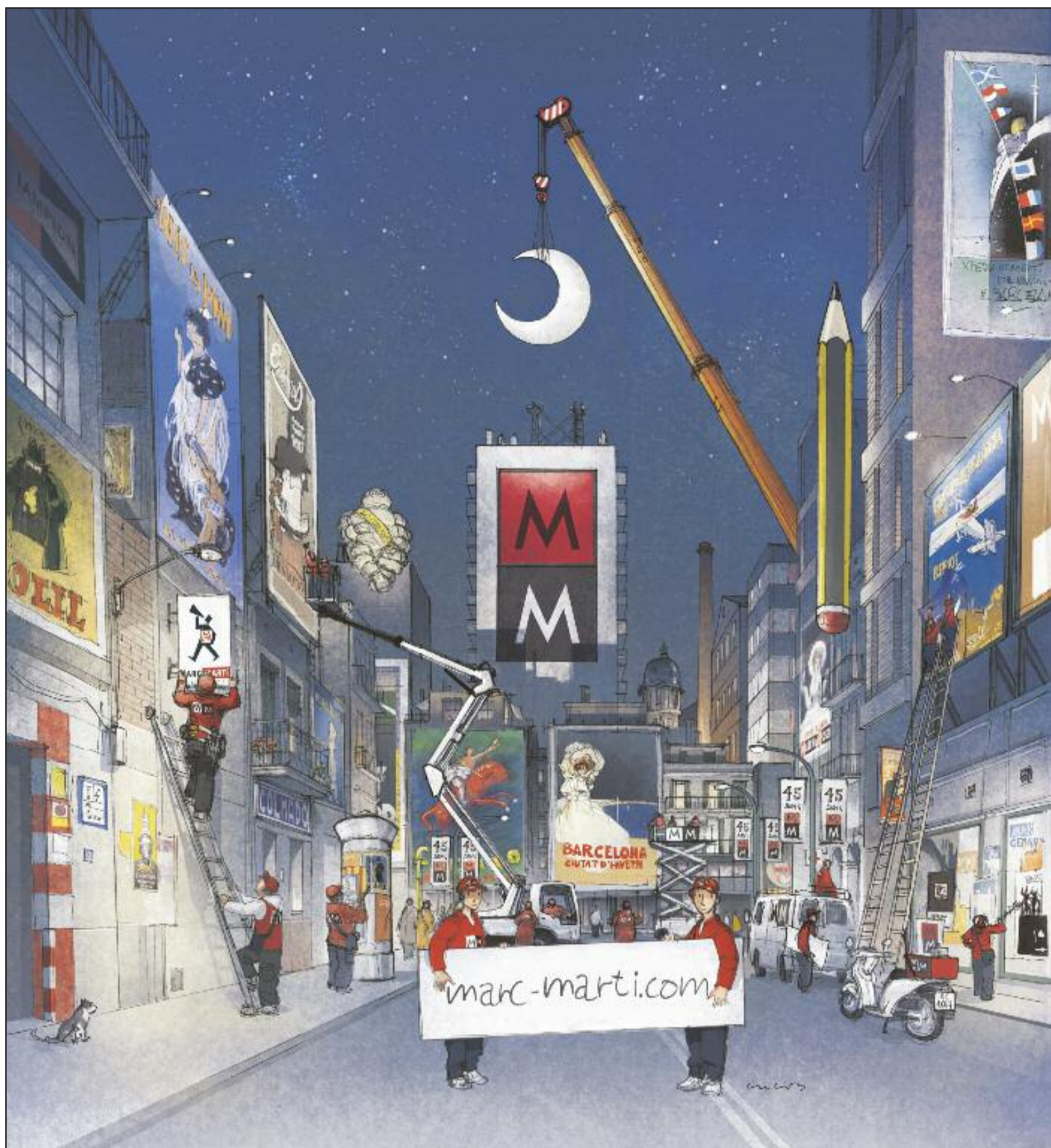

Foto: Adrià Goula/Ajuntament

El PSC firma una gran victòria el 12M a Sant Martí i quasi dobla Junts+

El partit de Salvador Illa va rebre un suport molt majoritari en una jornada negra per a ERC pàg 3

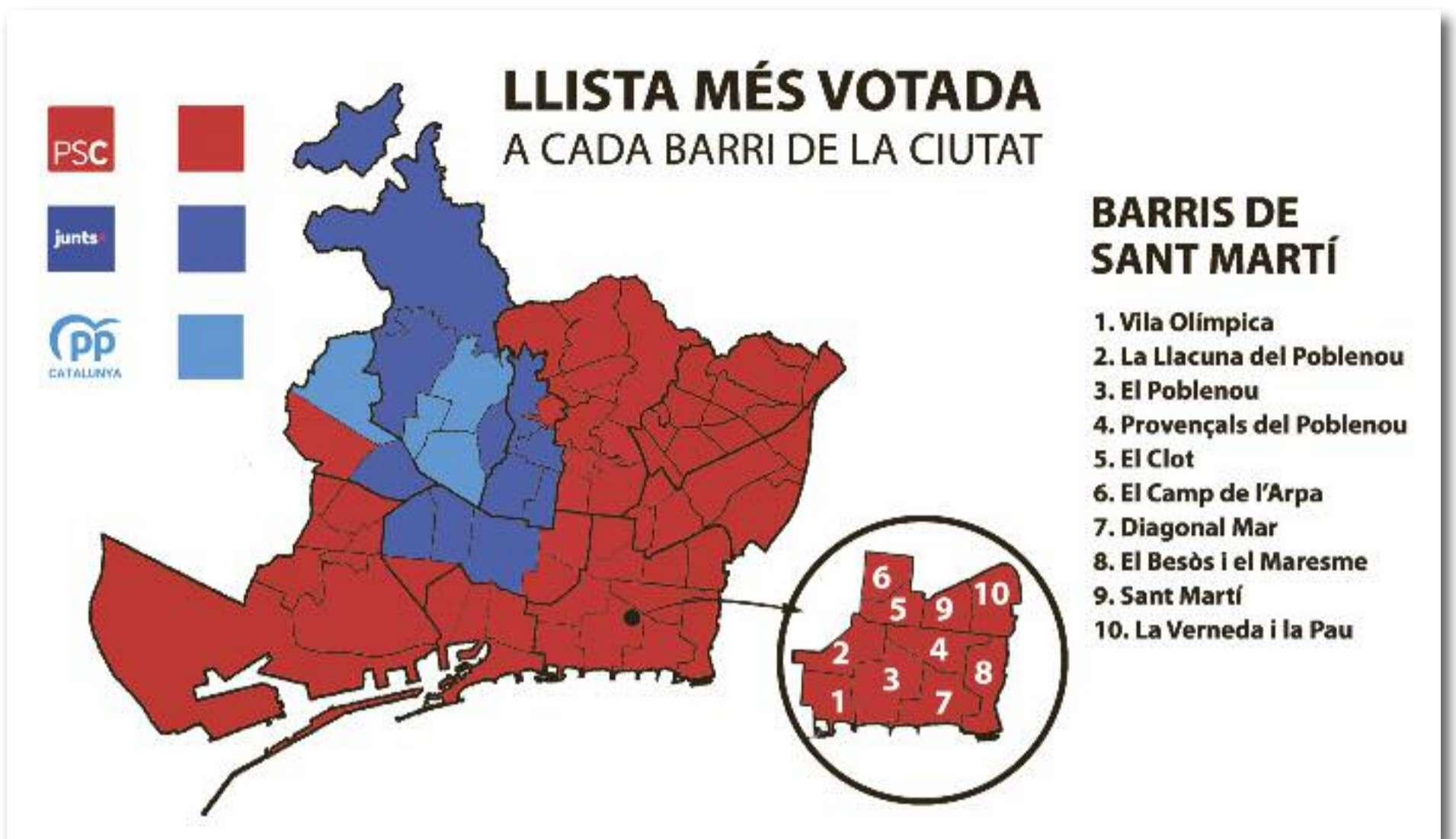

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA
IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

A Sant Martí, el PSC es va endur la victòria a tots els barris. Infografia: Línia Sant Martí

El PSC es fa seu Sant Martí

- » Els socialistes, que van guanyar al conjunt del país, doblen en vots el segon partit del districte
- » Junts+ va fer el 'sorpasso' a ERC, la formació que va perdre més suports a les eleccions del 12M

Raül Martínez
SANT MARTÍ

Les eleccions al Parlament d'aquest 12 de maig van deixar una còmoda victòria del PSC al conjunt del país, amb un total de 42 escons. Un triomf que també es va produir a Barcelona i a Sant Martí. Com en la gran majoria de les cites amb les urnes, Sant Martí va tornar a confiar en els socialistes, que van millorar els seus resultats. De fet, la candidatura encapçalada per Salvador Illa va aconseguir gairebé el doble de vots que la segona opció preferida al districte: Junts+.

La diferència entre els de Puigdemont i el PSC va ser de més de 14.000 vots. Illa en va obtenir 30.285, un 31% del total, mentre que Junts+ va arribar als 16.074, un 16,5% de les paperetes. Tots dos partits van firmar els millors resultats de les darreres eleccions catalanes.

DAVALLADA D'ERC

A Sant Martí, com arreu del país, es va fer evident la derrota d'ERC, el gran perdedor de la nit. Els republicans van passar de 33 a 20 diputats al conjunt de Catalunya i, com al districte, van caure fins a la tercera posició entre els més votats. La distància amb Junts+,

però, va ser més moderada a Sant Martí que a la resta del territori. Malgrat la caiguda de gairebé set punts i 5.048 vots, ERC va registrar millors resultats al districte que en la mitjana del país. Així, el 14,5% dels martinencs van confiar en aquest partit, enfront del 13,7% registrat a tota Catalunya.

En canvi, el PP va ser un altre dels grans beneficiats del 12M. Els populars van firmar una gran jornada electoral —de 3 a 15 diputats— i van recollir al districte l'11,8% dels suports (7.833 vots). L'opció liderada per Alejandro Fernández gairebé va triplicar els resultats que va assolir el 2021, quan amb prou feines va atreure un 4% dels vots de Sant Martí.

La cinquena força la va ocupar Comuns Sumar, que al global del Parlament va quedar en el sisè lloc després d'obtenir sis diputats, dos menys que fa tres anys. A Sant Martí, el partit de Jéssica Albiach va mantenir uns nivells de suport molt semblants als de les últimes eleccions al Parlament, amb 9.095 vots, 36 més que el 2021. Així i tot, l'augment de la participació va fer que el percentatge de vot baixés fins al 9,3%, 0,7 punts menys.

L'extrema dreta de VOX va viure un fenomen similar. El candidat Ignacio Garriga va aconseguir 6.158 vots al districte, 81 més. Aquests resultats representen una

caiguda de 0,4 punts, que va situar la candidatura com la sisena opció.

LA CUP PERD SUPORT

La nit electoral també va ser negativa per un altre dels grans derrotats de la jornada, la CUP, que va caure fins al setè lloc a Sant Martí. A la cambra catalana, els anticapitalistes van passar de 9 a 4 diputats. La cap de llista de la candidatura, Laia Estrada, va perdre 1.790 vots al districte.

Finalment, l'extrema dreta independentista d'Aliança Catalana, que va arribar a dos diputats, va recollir 2.052 vots (2,1%) a Sant Martí. Ciutadans, per la seva banda, va certificar la seva defunció i només va sumar 793 vots, un 0,8% del total.

BARCELONA, VERMELLA

Els resultats de ciutat van deixar una victòria incontestable del PSC. Els socialistes van recollir el 28% dels suports (183.739 vots), amb una àmplia distància sobre Junts+, que va ocupar el segon lloc (19,7% punts percentuals gràcies a 129.686 vots) Una de les sorpreses de la nit va ser el tercer lloc del PP (13,7%), que va quedar per davant d'ERC (12,9%). Comuns-Sumar va ser la cinquena formació (8,9%), Vox la sisena (6,2%), la CUP la setena (4,7%) i Aliança Catalana la vuitena (2%).

Els socialistes tenyeixen tot el districte de vermell

BARRIS ▶ Pel que fa als barris de Sant Martí, l'èxit del PSC va ser incontestable. Els socialistes van ser els més votats als deu barris del districte, però amb diferències importants en el nivell de suport. En canvi, la segona plaça va quedar molt més repartida.

Al Camp de l'Arpa del Clot, el PSC va registrar un 25,9% dels suports, Junts el 21,8% i ERC el 16%. Uns resultats similars als del Poblenou, on Illa va rebre el 25,6% dels vots, Puigdemont el 21,2% i ERC el 17,5%. Les posicions es van repetir al Clot, on el PSC va pujar fins al 29,7%, Junts+ al 16,2% i ERC va caure fins al 15%. La dinàmica va ser similar al Parc i la Llacuna, amb els socialistes rebent el 28,6% dels suports, lluny dels juntaires (18%), els republicans (14,7%) i els populars (11,4%).

A la Vila Olímpica, els socialistes van aconseguir un 27% dels vots, seguits de Junts+ (25,3%), que van quedar segons. A molta distància, es van situar el PP (11,9%), ERC

(11,1%). A Diagonal Mar, el 21,4% dels vots van anar al PSC i el 17,8% a Junts+.

Els populars van escalar fins a la segona plaça al Besòs i el Maresme, amb un 12,5% dels vots, enfront de la tercera opció, VOX, amb un 11,8%. En aquest barri Junts+ va registrar els pitjors resultats,

41,2%

És el millor resultat del PSC al districte i el va assolir al barri del Besòs i el Maresme

amb un 7,8% i el PSC els millors, amb un 41,2%. També a la Verneda i la Pau els socialistes van apropar-se al 40% dels vots, seguits del PP (16,4%) i VOX (9,4%).

La segona plaça per a ERC va quedar limitada a Provençals (15,2%) i Sant Martí (14,6%). Els tercers van ser Junts+ (14,1%) i el PP (14,4%), respectivament.

La lupa

La contraurbanització metropolitana

per Xavi Casinos

Foto: AMB

No es tracta de moviments massius, però sí que s'ha detectat una tendència creixent, dins de la regió metropolitana de Barcelona, de trasllats residencials de les grans ciutats a municipis menys densos i rurals. Els experts anomenen aquest fenomen contraurbanització. És una tendència minoritària que només afecta el 2% dels moviments, de manera que es preveu que les grans ciutats ni ho notin des d'un punt de vista demogràfic. Sí que ho notaran alguns municipis de destí, on s'experimentaran canvis socioeconòmics. Això és el que diu un estudi de l'Institut Metròpoli.

Hi ha diversos factors que determinen aquests canvis residencials cap a zones rurals. El primer seria una creixent consciència ecològica que espera la cerca d'ambients més sans i amb menys pol·lució a prop de la natura. D'altra banda, l'encariment de l'habitatge a les grans ciutats fa que alguns ciutadans busquin preus més assequibles a fora. En la consolidació d'aquesta tendència hi ha tingut molt a veure la pandèmia i l'increment del teletreball. Ara, moltes feines es poden desenvolupar des de casa i el fet presencial ha anat disminuint a les empreses i, per tant, facilitant aquests trasllats.

Malgrat que aquest fenomen és anterior, va ser l'any 2020, en plena crisi de la covid, quan es va produir el pic de moviments de les zones urbanes denses a d'altres de menys poblades i rurals: 2.791 en total. El 2021 la xifra va ser menor, però creixent respecte del 2019, amb 2.659 moviments. No és una tendència que es produeixi només a la regió metropolitana de Barcelona, sinó que es tracta d'un fet més global que es registra, sobretot, a les grans aglomeracions metropolitanas europees.

Es tracta de territoris de gran extensió on hi ha diversitat de poblacions, des de grans ciutats fins a petits pobles, de manera que el que s'està produint realment són ajustos que es manifesten en una certa desconcentració de la població metropolitana. I això és la contraurbanització. El sociòleg Sergio Porcel, que és qui ha coordinat l'estudi, explica que aquest fenomen es manifesta quan el saldo migratori de les poblacions menys habitades és superior al de les grans zones urbanes.

Els experts estimen que, en els pròxims cinc anys, marxaran de les grans ciutats de la regió metropolitana 51.000 persones. I encara n'hi ha 69.000 més que manifesten les seves preferències per moure's cap a nuclis menys densos o rurals. És a dir, que en aquests moments hi ha 120.000 ciutadans de la regió metropolitana que ja tenen decidit fer el pas o que el faran si tenen una bona oportunitat.

Cal insistir que es tracta d'una tendència minoritària i interna a la regió metropolitana que no alterarà el còmput global d'habitants. La regió de Barcelona té 5,8 milions d'habitants. És la tercera gran aglomeració urbana d'Europa, després de París i Madrid, i una de les cinc que superen els cinc milions d'habitants. La segueixen les regions alemanyes de Berlín i Ruhrgebiet.

Cinc milions és la magnitud que dona a una regió metropolitana el potencial per ser competitiva dins d'un model en el qual les grans aglomeracions urbanes s'han convertit en importants motors econòmics dels estats. És per això que hi ha veus, entre elles la de l'alcalde de Barcelona, Jaume Collboni, que creuen que l'actual àrea metropolitana s'ha d'estendre als municipis de la regió, als de les comarques de la segona corona, i consolidar la seva institucionalització amb més competències.

Així, mentre que l'efecte de la contraurbanització a les grans ciutats serà imperceptible, no passarà el mateix als nuclis petits i rurals. Segons Porcel, el 70% dels nouvinguts a aquestes poblacions que formen part de les 164 que integren la regió metropolitana provenen de les grans ciutats. Si bé l'increment de població en aquests nuclis és una clara oportunitat per revitalitzar les àrees rurals dins de la regió metropolitana i, per tant, una solució al seu despoblament, també té riscos en forma de possibles afectacions a l'alça en el preu de l'habitatge i conflictes de convivència i d'interessos econòmics. Tanmateix, es pot produir un efecte de municipis dormitori si els nouvinguts tenen la seva feina a les grans ciutats. La manca, en molts d'aquests nuclis, d'una oferta de transport públic es traduiria en un increment de la mobilitat en vehicle privat, amb les seves conseqüències mediambientals.

Porcel assenyala que, per neutralitzar aquests efectes negatius, seria convenient que els fluxos migratoris cap a les zones rurals anessin acompanyats d'una descentralització de l'activitat econòmica dins de la regió metropolitana, una millora substancial de l'oferta de transport públic i un increment del teletreball en aquelles feines que ho permetin.

En conclusió, aquesta tendència creixent de la contraurbanització no serà suficient per neutralitzar el fenomen de la regió metropolitana buida, però sí per alterar en alguns casos la vida quotidiana i econòmica de les poblacions poc denses i rurals. És una qüestió no menor que mereix ser tractada en polítiques comunes pels 164 municipis de la regió.

I aquesta és una raó més per avançar en la construcció d'una regió metropolitana amb competències i capacitat de govern reals.

Aquí es piula

Tuits en paper

@KRLS

Hi ha opcions d'anar a la investidura amb una majoria més coherent i àmplia que cap altra i, per tant, anuncio la meva intenció de presentar la meva candidatura. És el moment de retornar a la conversa dins l'independentisme, agrupar aquesta majoria i esforçar-nos per evitar una repetició electoral.

@Miquel_R

Pensar que l'extrema dreta només venia d'Espanya ha estat un discurs habitual d'una part de l'independentisme per no reconèixer els propis monstres, menystenir-los i fins i tot absoldre'ls. Ara hi ha dues extremes dretes a les institucions i una majoria de dretes al Parlament.

@SoniaAndolz

Fa dies que hi penso... La societat està tan crispada, frustrada i angixada que algunes narratives són premiades només per dir el que es vol sentir. Les societats són complexes, les solucions fàcils i ràpides no existeixen i governar és complex i no pot fer-se amb mirada curta.

@MarotoReyes

És molt greu: segons hem conegut, l'Ajuntament de Madrid podria haver permès irregularitats a l'expedient de les obres il·legals escomeses al pis on viu Ayuso. Almeida ha de donar explicacions de per què la llei no s'aplica per igual a tots/es els/les madrilenys/es.

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Director Editorial de Línia: Amau Nadeu
Director Editorial dels webs temàtics: Quim Miró
Directora d'art i nous formats: Marga Moreno
Subdirectora de digital: Anna Corbatera

Subdirectors d'edicions Línia: Albert Ribas i Francisco Javier Rodríguez
Edicions Línia: Albert Alexandre, Guillem Francàs i Raül Martínez (BCN), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Roger Jiménez (Baix Llobregat i L'H), Toni Delgado (Esports),

Andreu Asensio (suplements) i Laia Coronado (xarxes)
Webs temàtics: Pere Giménez i Maria Cerezuela
Revista Orgull: Mar Sifre
Disseny gràfic: Susana Dicenta
Controller: Mauro Favieri
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Els semàfors

Ajuntament

L'Ajuntament ja té a punt les obres del pont de Santander, una reforma molt reivindicada pels veïns que ha d'unir Sant Martí i Sant Andreu per un espai que abans només es podia creuar amb trànsit rodat i ara permetrà fer-ho caminant i en bici.

pàgina 10

TRAM

La nova parada de les línies T4, T5 i T6 del Tramvia, davant del Disseny Hub Barcelona, va començar a funcionar el 9 de maig. Després de molts mesos d'obres ja és una realitat i serà un gran intercanviador de transport públic.

pàgina 10

Barcelona Comerç

La Fundació Barcelona Comerç va celebrar el 9 de maig el Dia Europeu del Comerç de Proximitat reunint a l'Ajuntament les principals institucions del país, entitats i organitzacions destacades d'aquest sector.

pàgina 16

El + llegit

Línia Sant Martí.cat

- 1 La fàbrica Oliva Artés acull la primera Festa de l'Arquitectura d'enguany
- 2 Sant Martí serà la capital del swing durant tres dies
- 3 Restringeixen l'horari de la restauració i les botigues del Fòrum durant el Primavera Sound
- 4 Sant Martí es tenyeix de vermell en la victòria d'Illa a les eleccions al Parlament
- 5 La biblioteca Gabriel García Márquez, premi Mies van der Rohe d'arquitectura emergent

Treballar menys per treballar tothom

per Pedro Jesús Fernández

La reducció de la jornada laboral i la distribució equitativa del treball són conceptes que han estat debatuts durant molts anys. Aquesta idea es basa en el principi que, amb els avenços tecnològics i l'augment de la productivitat, les empreses podrien operar eficientment amb jornades més curtes sense afectar els salaris. Això podria esdevenir una millora de la qualitat de vida i permetria a les persones treballadores tenir més temps per al desenvolupament personal. A més, podria ajudar a reduir l'atur, ja que la feina es repartiria entre més persones, especialment en el cas de les dones i els joves, que sovint pateixen taxes més altes d'atur i precarietat laboral. Aquest canvi també podria representar una oportunitat significativa per a la igualtat en el lloc de treball.

No obstant això, no podem ignorar que la implementació d'aquesta proposta presenta desafiaments, com ara l'acceptació per part dels empresaris, sempre reticents a una millor redistribució de la riquesa, i la necessitat d'ajustar les expectatives de producció i rendiment. També cal considerar l'impacte en els sectors on la presència física és essencial.

Hem de tenir present que la lluita per una jornada laboral de vuit hores va ser un moment clau en la història dels drets laborals, marcant un abans i un després en la relació entre treballadors i empresaris. Aquesta conquesta va ser el resultat d'una llarga sèrie de reivindicacions i conflictes que, malauradament, van costar vides humanes. No obstant això, va esta-

blir un precedent important per a les futures generacions en la lluita per condicions laborals més justes i humanes. Avui dia, la majoria social i econòmica considera raonable revisar aquesta jornada laboral per aconseguir un millor equilibri entre la vida laboral i personal.

No obstant aquests avenços, hem de reconèixer que encara hi ha desafiaments com les desigualtats econòmiques, l'atur i els salaris insuficients, que continuen sent temes centrals en el debat social i econòmic. Per això, la defensa de les desigualtats i la manca de solucions efectives per l'atur o per a la millora dels salaris, és insostenible com també ho és que hi hagi treballadors que amb el sou que cobren no arribin a final de mes. Aquestes són postures generalment associades amb sectors reaccionaris que es beneficien de l'*statu quo* o que no veuen la necessitat d'un canvi social.

Aquesta resistència al canvi pot ser vista com un obstacle per a aquells qui busquen una societat més equitativa, on les condicions de vida de tots els sectors siguin millorades. Tanmateix, la història ens ha mostrat que els canvis significatius requereixen no només temps i constància, sinó també un compromís col·lectiu per part de tots els sectors de la societat.

A través de la solidaritat, l'educació i la participació activa en els processos democràtics es poden aconseguir millores substancials en les condicions de vida. Així, mentre celebrem els èxits del passat, com la jornada laboral de vuit hores, també hem de reconèixer que la lluita per la justícia social i econòmica és una tasca contínua que requereix l'esforç constant de tots. La societat avança quan treballa unida per aconseguir un futur millor per a tothom, sense deixar ningú enrere. La història del moviment obrer ens serveix per recordar que, malgrat els obstacles, el progrés és possible quan ens unim. Per tant, cal continuar defensant el dret a viure amb dignitat i assegurar que els beneficis es distribueixin de manera més justa i equitativa.

En el context del segle XXI, l'increment dels beneficis empresarials, especialment escandalosos en el sector financer, és una qüestió considerada urgent. La proposta de reduir la jornada laboral, augmentar els salaris i erradicar l'atur i la precarietat laboral són mesures que s'han d'aplicar com a possibles solucions per aconseguir una societat més justa i equitativa. En definitiva, la idea és que, amb millors condicions laborals, les persones podrien gaudir d'una millor qualitat de vida.

Línia Sant Martí no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#Illa

@ColoComunicador: Salvador Illa guanya les eleccions amb 42 diputats, primera vegada que el PSC guanya en vots i escons, però a 26 diputats de la majoria.

#Aragonès

@perearagones: Per responsabilitat amb el país i amb Esquerra Republicana, he comunicat a ERC que no prendré l'acta de diputat i que abandonaré la primera línia política.

#Rodalies

@eduardcabus: El robatori de coure a Montcada provoca quatre incendis en els túnels de Barcelona i col·lapsa Rodalies i Mitjana Distància durant dies. Ens prenen el pèl.

Les estacions d'AVE enmig del no res

per Max Zañartu

La crisi del 2008 va deixar una forta empremta a Catalunya i a l'Estat. D'un any per l'altre, centenars de milers de treballadors van acabar al carrer per culpa d'un còctel altament explosiu: la barreja de la crisi financera amb l'explosió de la bombolla immobiliària. Per al record, diverses proclames que tenien com a objectiu explicar com havíem arribat a aquella situació: si s'havia estirat més el braç que la màniga, si s'havia viscut per sobre de les nostres possibilitats, si calia ajustar-se el cinturó, si la crisi l'havien de pagar uns o altres...

Un dels blancs més freqüents del cabreig van ser les anomenades "infraestructures faraòniques", grans inversions que a ulls del públic obeïen més a criteris polítics que econòmics: autovies radials gratuïtes, línies de metro automàtiques amb giragones inexplicables, aeroports sense passatgers... Tanmateix, dins de la categoria d'infraestructures faraòniques va fer especial fortuna una subcategoria en concret: les estacions de l'AVE "al-mig-del-no-res".

Molts van considerar insultant que, mentre es retallava en serveis bàsics, la xarxa d'Alta Velocitat Espanyola continués estenent els seus tentacles de manera imparable des de Madrid. De fet, aquest discurs va trobar a Catalunya un bon caldo de cultiu: l'inici de la crisi de Rodalies, provocada per una forta desinversió (que aleshores començava a ser crònica) i una prioritització total per l'alta velocitat als accessos de Barcelona que escanyava el ferrocarril convencional. En resum, de la nit al dia es va fer una estesa de desenes de milers de quilòmetres de vies d'alta velocitat. Com que l'alta velocitat i les giragones no són bons amics, es van evitar certs traçats per nuclis urbans, tot construint estacions completament excèntriques i, conseqüentment, absolutament infrautilitzades.

L'alta velocitat ha de complir dos requisits perquè l'adjectiu "alta" no sigui un simple eufemisme: traçats rectes i poques parades. Accelerar i frenar un tren a 300 km/h no es fa en pocs metres i, per tant, per treure profit a una velocitat punta elevada cal parar el mínim possible. És per això que l'alta velocitat i la capil·laritat territorial són com l'oli i l'aigua i, per tant, no són pocs els pobles i les ciutats que veuen passar trens d'alta velocitat pel seu municipi sense aturar-se o que, si els veuen parar, ho fan a desenes de quilòmetres del nucli urbà.

Val a dir que, a la lliga d'estacions d'AVE "al-mig-

del-no-res", Catalunya no es va quedar enrere: les estacions del Camp de Tarragona i Figueres-Vilafant han competit a primera divisió amb altres com Cuenca, Guadalajara, Requena-Utiel, Villena, Antequera-Santa Ana o Segovia. Sobre la idoneïtat d'aquestes estacions ja s'ha escrit riu de tinta i, per tant, no és l'objectiu de l'article. El principal propòsit d'aquestes línies és mostrar que en una cosa els espanyols són extremadament bons: copiar els francesos.

Si bé França va ser pionera en el desenvolupament de l'alta velocitat a Europa, Espanya no es va voler quedar enrere. Tot i el handicap que representava tenir una xarxa amb un ample de via diferent del de tota Europa, Espanya va crear des de zero una xarxa d'alta velocitat més extensa, més radial, amb més estacions "al-mig-del-no-res" i, en definitiva, més grandiosa que la de França. I ho va aconseguir. No en va, avui dia l'estat espanyol és dels països que construeix quilòmetres d'alta velocitat de manera més barata.

L'alta velocitat i la capil·laritat territorial són com l'oli i l'aigua

I no és que França no tingui estacions d'AVE envoltades de camps o d'aparcaments de cotxes. De fet, l'estat veí té moltes estacions d'alta velocitat a desenes de quilòmetres dels seus nuclis urbans: Aix-en-Provence TGV, Avignon TGV, Belfort-Montbéliard TGV, Besançon Franche-Comté TGV, Champagne-Ardenne TGV, Lorraine TGV, Gare de Mâcon-Loché-TGV, Meuse TGV, TGV Haute-Picardie, Valence TGV, Montpellier-Sud-de-France, Nîmes-Pont-du-Gard... Disputant-se amb Espanya aquesta espècie de Champions League d'estacions "al-mig-del-no-res".

La diferència entre França i el seu alumne avançat, Espanya, és que els francesos han connectat amb més o menys èxit aquestes estacions excèntriques a la xarxa de trens regionals, intentant evitar que la seva xarxa d'alta velocitat sigui una xarxa totalment paral·lela a la xarxa convencional, millorant la capil·laritat del servei de TGV. A Espanya, en canvi, les poques ganes i el doble ample de via (estàndard per a l'alta velocitat i ibèric per a la xarxa convencional) sí que han consolidat dues xarxes total-

ment paral·leles. Només als llocs on s'han instal·lat intercanviadors d'ample i es disposa de trens que poden canviar l'ample hi ha una certa compatibilitat entre les dues xarxes.

Per altra banda, cal destacar que, si bé França ha construït moltes estacions d'alta velocitat *ex novo*, mai ha deixat de servir les estacions centrals d'aquestes mateixes ciutats amb els seus TGV. Per Nîmes, Montpellier i moltes altres ciutats tant hi passen TGV per la seva estació històrica com per la nova (fet que, certament, de vegades genera confusió). A Espanya, aquesta solució ha estat inaudita fins avui dia pel mencionat problema del doble ample de via, si bé la implantació de l'ample estàndard al corredor mediterrani pot fer que això comenci a canviar.

Tema a part és la urbanització dels entorns d'aquestes estacions. Si bé a Espanya destaca la boja història sobre la urbanització fantasma de Valdeluz a Guadalajara, els francesos (com sempre) han tirat de pressupost i d'eufemismes per construir *Poles d'Exchange*, *Poles de Développement* (o com diríem els mortals, oficines i centres comercials amb moltes rotondes). N'és un cas paradigmàtic la ZAC *Cambacérés* a l'estació Montpellier-Sud-de-France.

En definitiva, Espanya i França han construït en relativament poc temps una xarxa d'alta velocitat destinada a relligar tots els centres polítics i econòmics a les seves respectives capitals. Aquestes xarxes s'han erigit deixant de banda molts pobles i ciutats, i fins i tot han servit d'excusa per empijorrar serveis de tren ja existents a la xarxa convencional. En algunes capitals de província (de departament, a França) s'ha propiciat la construcció de noves estacions a quilòmetres dels nuclis urbans, retallant serveis a les estacions històriques d'aquests nuclis (especialment a Espanya). Finalment, i per variar, en aquelles ciutats on l'alta velocitat s'ha fet arribar al centre del nucli urbà, aquesta ha comportat, massa vegades, un procés de gentrificació que no ha passat desapercebut.

Com hem vist en el cas de les estacions "al-mig-del-no-res", Espanya no és un cas aïllat, sinó que reproduceix un model del nostre entorn més proper. Per a bé o per a mal, moltes coses que s'han pensat, s'han fet o s'han dit ja s'han pensat, fet o dit en contextos no gaire llunyans. El que marca la diferència és saber aprendre dels errors, i en aquest cas l'únic que s'ha fet és aprofundir en aquest de particular.

Les millors perles

La moda sempre porta tendències sorprenents, com la que darrerament s'ha vist a la setmana de la moda de Milà, on la firma Jordanluca presentava els seus "texans pixats", que costen 758 euros. El més curiós és que s'han esgotat a internet.

Una jove italiana s'ha fet popular a les xarxes socials per tenir tres ulls. En concret, en un ull té dues pupil·les i en l'altre, una, fruit d'una anomalia genètica. L'anatomia, de vegades, pot ser fascinant.

La platja de Calafell ha estat l'escenari d'un esdeveniment insòlit. Molt poques vegades, per no dir gairebé mai, es poden veure peixos manta a la platja, ja que viuen mar endins. I encara menys veure com pareix, tal com ha passat.

Anar a Ikea, per a molts, és tot un malson, en sentir que el recorregut pels milers d'expositors mai s'acaba. Un client, desesperat per marxar i no arribar a la sortida, va buscar una porta d'emergència i va fer saltar les alarmes.

Eurovision

LA FOTO

DONES Periodistes contra el masclisme

Exposició oberta al públic
Entrada lliure

espai línia

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

Tribuna

Arquitectures sense lloc

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor a la UPC

Foto: Blanca Blay/ACN

La sensació de desànim que ha produït al despatx la pèrdua recent d'un important projecte d'arquitectura, després de tot l'esforç, el temps i la il·lusió que hi havíem dipositat, m'ha portat a la memòria una antològica exposició de l'any 2009 al Centre d'Arts Santa Mònica de Barcelona titulada *Arquitectures sense lloc*.

La mostra reunia, en un mateix espai, 200 maquetes i projectes d'autors diferents que mai van ser construïts o bé que ja no existien. Segons premis de concursos, encàrrecs no realitzats i obres desaparegudes. El títol, sens dubte, evocava aquest sentiment de nostàlgia que produeix saber que allò que algú va imaginar i planificar mai veurà la llum.

Juan Luis Arsuaga, paleoantropòleg i director de les excavacions dels jaciments d'Atapuerca, parla amb passió de la capacitat d'imaginar de l'home de Cromanyó, el nostre avantpassat més directe. Segons explica, va ser la diferència més notable envers l'home de Neandertal; la característica que finalment va fer que fos la seva descendència la que s'imposés. Cromanyó somiava i era capaç de crear imatges mentals d'una realitat inexistente, desenvolupant una intel·ligència simbòlica més avançada que la de Neandertal. Això li va permetre planificar i compartir projectes o pensaments abstractes que comptaven amb el suport de la comunitat de manera incondicional fins a la seva consecució. Una capacitat i una ambició imbatibles davant les altres espècies.

Arquitectures sense lloc posava en evidència aquest llegat genètic que vam rebre fa una eternitat i que encara ens continua distingint entre els altres éssers vius: la nostra imaginació. Els éssers humans habitem el món present mentre ens inventem el futur. A través del dibuix i de la representació abstracta, la imaginació humana és capaç de viure aquests espais, de reconstruir-los, de la mateixa manera que un músic és capaç d'*escoltar* la música escrita en una partitura. Invertim quantitats enormes d'energia a dissenyar mons de ficció que seran el nostre hàbitat de demà. Potser per això, no veure realitzats els nostres projectes ens genera una frus-

tracció que ens costa digerir. És tant com renunciar a un futur que havíem dissenyat meticulosament.

Tot i això, la mostra del Centre d'Arts Santa Mònica amagava una cara menys evident que la de la simple nostàlgia o la decepció.

La veritat és que els arquitectes concebem molts més projectes que els que finalment es fan realitat. No hem sabut trobar una altra manera que convocar moltes idees per poder escollir entre elles, i això era una cosa que a l'exposició saltava a la vista. El problema és que, al nostre país, aquestes idees valen molt poc o gens, i aquí és on resideix el veritable desànim. La cultura del totxo posa preu només al que es construeix.

Podríem dir que un despatx amb cert èxit en la competició en concursos d'arquitectura aconsegueix guanyar entre un 10 i un 20% dels projectes en els quals participa. Això és el mateix que dir que en perd entre 80 i 90 de cada 100 dels que concursa, i això requereix emprar molta energia, però també molts diners que no rep.

Els nostres veïns francesos, suïssos o alemanys ho tenen clar: les idees inicials han servit per emetre un judici de valor. Formen part intrínseca de la construcció de l'edifici, una part més que cal pagar. Allà, un despatx amb poca obra construïda però acostumat a presentar les seves idees en concursos o processos participatius és capaç de subsistir econòmicament de manera digna. El contrari és fomentar la precarietat al sector. Col·laboradors mal pagats i incapacitat per invertir en avenços tecnològics o en una necessària formació contínua si volem ser competitius i afrontar reptes com l'adaptació al canvi climàtic o la incorporació de la intel·ligència artificial en els processos de disseny. Que les nostres idees no es converteixin en totxos no vol dir que no valguin res.

És necessari un canvi de paradigma on administracions públiques i col·lectius professionals com el Col·legi d'Arquitectes i altres àmbits creatius estableixin les bases d'un sistema que reconegui el valor que aporten les idees en el procés de disseny.

Un sistema més just on no guanyar no sigui sinònim de perdre.

“

La veritat és que els arquitectes concebem molts més projectes que els que finalment es fan realitat. El problema és que, al nostre país, aquestes idees valen molt poc o gens, i aquí és on resideix el veritable desànim. La cultura del totxo posa preu només al que es construeix

”

Flaixos

@indicatiu: És el 2036. El teu fill de dos anys se'n va d'excursió al Hard Rock per l'assignatura d'hostaleria i turisme, obligatòria a tots els parvularis.

@enriccalpena: A la parada del Liceu, he demanat a tres turistes que recollissin els papers que llençaven. No m'han pegat perquè la gent els ha mirat de manera tèrbola.

@joeldiazbrah: No respondre enquestes i no participar en sondejos polítics podria ser una manera molt efectiva d'obligar la gent que pensa dels partits a pensar millor.

DISTRICTE LGTBI

El flamenc, la música refugi de les identitats 'queer'

El flamenc és un gènere musical que s'ha viscut com un lloc de trobada històrica i representativa de la diversitat d'identitats LGTBI+, o com a mínim això és el que sostenen Ruben Heras i Jero Férec, integrants de Flamenco Queer. De fet, creuen que la diversitat sempre ha format part de la cultura flamenca, així com de la societat.

Flamenco Queer va néixer l'octubre del 2019 amb l'objectiu d'unir, recordar i retre homenatge a la confluència que ha existit sempre entre la comunitat LGTBI+, travesti i flamenca, especialment als barris del Raval i del Poble-sec de Barcelona a principis del segle XX. La seva proposta artística combina el flamenc tradicional amb la representació *queer*.

És per tot plegat que Flamenco Queer es posa al capdavant del taller *Creació d'una peça flamenca: una visió queer*, que tindrà lloc el 6 de juny a les 18 hores al Centre Cívic Sagrada Família.

Les artistes proposen un taller-espectacle en el qual les persones que hi participin tindran l'oportunitat de convertir-se en part ac-

tiva de la creació de la peça. El resultat, per tant, és una obra flamenca col·laborativa.

Per visibilitzar la iniciativa de Flamenco Queer i posar en valor la peça que naixerà a partir del treball en equip del taller, a les 20:30 hores del 6 de juny tindrà lloc la sessió de cloenda oberta al públic, al mateix Centre Cí-

Sempre hi ha hagut confluència entre la comunitat LGTBI+ i la cultura flamenca

vic Sagrada Família. L'ocasió permetrà gaudir en directe de l'obra flamenca col·laborativa en presència de les persones que hauran format part de la creació.

Tal com expliquen des de Flamenco Queer, l'objectiu de les activitats és celebrar el flamenc des de la pluralitat de les identitats LGTBI+ que sempre han existit.

Amb tot, la programació LGTBI+ del Centre Cívic Sagrada Família no acaba aquí. El 13 de juny a les 20 hores es podrà gaudir de l'obra de teatre i performance *Si algú em pronunciara tu nombre: Vol II*, a càrrec d'Andrea Corrales i Laia Lloret, de Dostopías.

La peça està basada en l'obra *El cos lesbiana* de l'escriptora Monique Wittig. En la performance de Dostopías, les artistes treballen amb la materialitat del llenguatge d'una manera experimental, inspirant-se en els imaginaris de Wittig sobre la identitat, el dolor i les pràctiques lesbianes, portant-los a l'extrem.

De fet, en aquest segon volum que presentaran al Centre Cívic Sagrada Família, les artistes faran emergir també, a partir del desig i la resistència, altres problemàtiques que parteixen de les complexes relacions entre nosaltres: cossos travessats per les limitacions, els fantasmes, la imatge i les tecnologies.

Totes les activitats es duen a terme a la sala d'actes del Centre Cívic Sagrada Família i l'entrada i participació és gratuïta, tot i que hi ha aforament limitat.

FLAIXOS AMB ORGULL

Taller sobre transfòbia a la feina

L'àrea d'adolescència i joventut de l'Ajuntament de Barcelona organitza activitats i tallers al voltant del món laboral i la recerca de feina per a persones d'entre 16 i 35 anys.

És per això que impulsa la sessió *Transfòbia al món laboral* el 6 de juny a les 17:30 hores a l'oficina de Joves d'Horta-Guinardó.

L'objectiu és donar eines i consells en matèria de drets laborals i LGTBI+. També serà un espai segur on poder compartir experiències de transfòbia a la feina i conèixer la vivència d'altres persones trans.

Festa dels 5 anys del Centre LGTBI

Dissabte 18 de maig, el Centre LGTBI celebra la seva festa anual, amb motiu del Dia Internacional contra l'LGBTI-fòbia. Enguany, la festa tindrà un caràcter especial, ja que es commemoren els cinc anys del naixement del Centre LGTBI.

Durant el matí hi haurà activitats per a totes les edats davant de l'equipament, al carrer Comte Borrell. En canvi, a la tarda hi haurà concerts i actuacions musicals a la plaça de Catalunya.

Recorreguts vitals a través de l'arxiu

El 30 de maig a les 18 hores, Ca la Dona acollirà el taller *Recorreguts vitals, utopies i ensomnis al voltant de l'arxiu i la memòria*, a càrrec de l'artista E/Urko.

L'activitat té el propòsit de relacionar el material d'arxiu de i des de les dissidències sexuals i de gènere a través de la memòria.

El que es farà és construir artefactes culturals en forma de *collage*, relats i fotografies, per exemple, per deixar constància i fer memòria. Intervenir en el present i el passat per omplir els buits i crear utopies d'altres mons possibles.

Foto: Flamenco Queer

Les dones i les memòries dissidents durant el franquisme

Foto: Centre LGTBI de Barcelona

Quan es parla de la repressió durant el franquisme, sovint es pensa en aquells que la van patir per motius polítics. De vegades, també es recorden els homes homosexuals empresonats o les dones trans que patien la persecució del règim i no eren reconegudes en la seva identitat de gènere.

La realitat, però, és que es té poca consideració envers la repressió silenciosa, però no menys violenta, que duia a terme *El Patronato de Protección de la Mujer* i com afectava tant les dones cis heterosexuales com totes aquelles que haurien volgut sortir de la norma.

De fet, es tracta d'una de les institucions més longeves i opaques del franquisme i la transició i va suposar un mecanisme de control i vio-

lència contra les dones i les persones dissidents. Amb l'objectiu de reflexionar sobre tot plegat, el Centre LGTBI de Barcelona organitza la taula rodona *El Patronato de Protección de la Mujer i les memòries dissidents* el 16 de maig a les 18 hores a la seva seu del carrer Comte Borrell, número 22.

La pregunta a respondre és: "De quina manera va afectar aquesta institució les vides i llibertats de milers de dones?". Per fer-ho, participaran en la taula rodona Consuelo García del Cid, escriptora i supervivent de reformatoris franquistes; Sofia Esteve i Isa Luengo, cineastes; Andrea Momoitio, periodista; i Maria Forns Roca, que es defineix com a dona, de classe baixa i nació oprimida.

La García Márquez: atracció turística o biblioteca comuna?

» L'equipament no para de guanyar premis i molts turistes la visiten
 » Els veïns de Sant Martí de Provençals diuen que perd l'essència

Guillem Francàs
SANT MARTÍ

La biblioteca Gabriel García Márquez continua guanyant premis d'arquitectura. Ara, ha estat el Premi d'Arquitectura Emergent que atorga la fundació Mies van der Rohe i la Comissió Europea. L'equipament va rebre el guardó perquè "actua a l'escala de la ciutat, contribuint a la transformació del barri, obrint-se com un nou espai públic exterior i interior". Però com està afectant a la mateixa biblioteca i al barri la fama internacional que comença a tenir?

La directora de la García Márquez, Neus Castellano, explica que tots els premis que han guanyat els han generat una gran atracció. "Ha augmentat el turisme arquitectònic, a més de l'habitual, i els inconvenients que genera l'atracció els hem après a gestionar", declara Castellano. En aquest sentit, la directora de la biblioteca explica que han fet cas als usuaris i, fins i tot, que s'han disculpat amb ells. "Hem obert una planta de silenci per assegurar un espai tranquil", diu.

D'altra banda, Castellano també apunta que, des del trasllat, han multiplicat per onze l'espai que tenien abans, fet que també fa que vingui més gent. "Gràcies als premis i a la fidelitat dels usuaris hem aconseguit ampliar l'horari i la plantilla", afegeix. La directora acaba defensant que "mai s'havia parlat tant de les biblioteques" i que "si la García Márquez serveix per estirar aquest fil", ho faran.

Imatge de l'interior de la García Márquez. Foto: Maria Pratdesaba/ACN

PERDENT L'ESSÈNCIA

El vicepresident de l'Associació de Veïns de Sant Martí de Provençals, Manuel Martínez, afirma que el que transmeten els veïns del barri és que l'equipament "ha perdut l'essència". "La meua filla, que és usuària habitual, i els seus companys, troben a faltar que la biblioteca sigui un espai on estudiar, concentrar-se i de silenci", explica Martínez.

El vicepresident de l'entitat veïnal afegeix que el que més està notant el veïnat és el moviment constant que té la biblioteca. "Tota l'estona està entrant i sortint gent a mirar-se-la, fan visites guiades i sempre hi ha actes i activitats entre setmana", comenta. En aquest sentit, Martínez s'explica dient que no els sembla malament que es facin actes, però "un dimecres genera soroll i molèsties a qui vol i necessita silenci".

Martínez acaba dient que demanaran que hi hagi espais de

silenci perquè l'equipament funcioni com una biblioteca tradicional i augura dues opcions de futur: que "baixi la febre de la novetat de l'edifici", o que es converteixi en la típica "visita obligada dels turistes".

GESTIÓ DE L'AFLUÈNCIA

L'Ajuntament respondrà davant la constatació de l'augment de turistes a la biblioteca per "preservar la funció com a biblioteca pel veïnat". De fet, destinarà una part de la taxa turística a resoldre aquests problemes.

Per a fer-ho, el consistori preveu mesures com la implementació de sistemes de reserva i horaris especials de visites que permeti gestionar l'afluència. "Aquesta mesura és crucial per mantenir l'equilibri entre l'atractiu de la biblioteca i la seva funció principal de servei a la comunitat local, evitant la saturació de les instal·lacions i recursos", afirmen fonts municipals.

Equipaments | La Farinera celebra els 25 anys

El centre cultural La Farinera del Clot va celebrar l'11 de maig amb una gran festa oberta a tothom els 25 anys de l'equipament que impulsa i acull projectes socials, culturals i comunitaris del barri i de tota Barcelona.

El nou pont de Santander ja és a punt per a l'estrena

MOBILITAT ▶ Les obres del nou pont de Santander encaren la recta final després d'un any i mig treballant. L'Ajuntament ja ha retirat la passarel·la metàl·lica que hi havia al pont i que feia de pas per als vianants.

Però l'avenç de les obres s'ha vist més clarament amb unes fotografies que ha publicat el consistori a vista d'ocell que deixen veure com quedaran els nous carrils bici i les voreres que uniran els districtes de Sant Martí i Sant Andreu. El fet és que fins ara només es podia creuar pel

pont amb vehicles rodats, complicant la mobilitat. I és que el projecte de reforma del pont de Santander és una reivindicació veïnal que venia de lluny i que té l'objectiu d'apropar els barris de la Verneda i la Pau i el Bon Pastor, a més de fer-lo més accessible per desplaçar-se a peu i en bicicleta.

Amb tot, la reforma ha tingut un cost d'uns 10 milions d'euros i la inversió també ha servit per plantar arbrat al pont, incorporar mobiliari urbà i renovar l'enllumenat de l'estructura.

La nova parada del tramvia de Glòries ja està en servei

La parada de tramvia, al peu del Museu del Disseny. Foto: Ajuntament

MOBILITAT ▶ La nova parada de Glòries a les línies T4, T5 i T6 del tramvia va entrar en funcionament el passat 9 de maig. Estrena la seva ubicació definitiva, davant del Disseny Hub. Amb la inauguració, han deixat d'estar operatives les parades de la Farinera i Glòries Meridiana, que aniran a terra.

Així, els combois s'aturaren a la nova parada en ambdós sentits i s'obre el pas de vianants al costat Llobregat. El pas senyalitzat permetrà als usuaris accedir a les andanes del TRAM i

facilitarà l'intercanvi amb la sortida, a l'L1 del metro. A la zona de Glòries, però, encara hi haurà obres d'urbanització i de part de la infraestructura i es mantindrà restringit el seu accés.

L'ATM i el TRAM recorden que aquesta actuació és una "fita clau" de la connexió del tramvia per la Diagonal, que preveu acabar els treballs d'infraestructura aquesta primavera i començar la circulació en proves de cara a l'estiu. El recorregut ampliat inclou parades a Monumental, Verdguer i Sicília.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
 Dificultats de relació

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
 Barcelona

territori línia

36 municipis
metropolitans

periodisme de proximitat

línia

liniaxarxa.cat grup comunicació21 el diari metropolità

Miles de niños y niñas
viven atrapados
en las luces rojas
de la explotación sexual
que sufren sus madres.

**Envía un SMS con la palabra SONRISA al 28014
y ayúdanos a evitar que los más pequeños
sean víctimas de la trata de personas.**

AYÚDANOS A LUCHAR
CONTRA LA TRATA DE PERSONAS

**SONRISAS[®]
DE BOMBAY**

#rompeconlatrata
sonrisasdebombay.org

“**H**i ha pocs pisos de lloguer i molta gent en llista d'espera”, contesta la comercial movent el cap d'una banda a l'altra en signe de negació i sense gairebé mirar la Newma a la cara. “L'anunci deia que teníeu un pis de lloguer de dues habitacions per 600 euros”, insisteix la noia balbucejant i plantada dempeus al vestíbul de la Cambra de la Propietat Urbana a Olot. “Sí, però ja no el tenim”, la interromp la dona de manera seca.

La Newma fa cinc anys que busca un pis de lloguer a Olot o a qualsevol altre municipi proper. Però en tot aquest temps no n'ha trobat cap. En el seu cas no és un problema de diners. Treballa en una empresa càrnia com a netejadora i compartirà el pis amb la seva germana, que també té un contracte fix a jornada completa. És a dir, pot pagar perfectament un lloguer de 500, 600 o 700 euros, que són els preus en què es mouen els pisos a Olot.

La Newma, però, té una pega. És catalana i parla perfectament el català, però vesteix un hijab i és negra. Els seus pares són originaris de Gàmbia. L'ARA l'acompanya a diverses immobiliàries per comprovar si realment és tan difícil trobar pis. Per no condicionar-ne la resposta, la periodista també es cobreix el cap amb un mocador com si fos musulmana. I, efectivament, totes les immobiliàries contesten el mateix: no hi ha ni un sol pis de lloguer a Olot.

La cosa canvia radicalment, però, sense un vel al cap. “Tenim un pis de dues habitacions i 560 euros”, afirma la mateixa comercial de la Cambra de la Propietat Urbana que fa menys d'una hora ha donat una negativa rotunda a la Newma, quan aquesta periodista hi torna sense cobrir-se els cabells. Un pis així és justament el que necessita la Newma. En aquesta ocasió, la comercial es mostra amable, m'ofereix seure, m'ensenyà fotos de l'habitatge, em proposa visitar-lo i fins i tot està disposada a esperar un dia perquè jo decideixi si m'interessa. Així mateix, m'ensenyà imatges d'un segon pis de lloguer que també està disponible, encara que és una mica més car.

“Ric per no plorar”, diu la Newma mentre se li escapa un riure nerviós, d'incredulitat, quan escolta bocabadada la conversa amb la comercial que ha gravat l'ARA. Aquest pis li canviaria la vida, assegura. El seu marit és a Gàmbia –el va conèixer en unes vacances d'estiu– i el reagrupament familiar depèn ara del fet que ella aconseguixi un pis de lloguer. Actualment viu amb el seu fill de tres anys a casa dels seus pares, però allà ja no hi cap ningú més. “Faig torn de nit a la feina i totes les hores extra que pugem cobrar més,

Sense pisos de lloguer per a immigrants

Hi ha pisos de lloguer per a autòctons però no pas per a immigrants. En aquest reportatge del diari **ARA**, la periodista **Mònica Bernabé** comprova de forma pràctica les actituds racistes en moltes immobiliàries. Una altra cara del greu problema de l'habitatge.

però veig que no es tracta d'un problema de diners –lamenta la noia–. Jo no vull anar-me'n a viure a Gàmbia. Jo soc d'aquí, no conec aquell país”.

La responsable de la delegació a Olot de la Cambra de la Propietat Urbana de Girona declina fer declaracions a l'ARA quan aquest diari contacta amb ella per telèfon per aclarir la raó de la diferència de tracte. Es dona la circumstància que el 2021 l'Ajuntament d'Olot va im-

pulsar un procés participatiu per abordar el racisme immobiliari al municipi, en què es van implicar professionals de l'administració local, associacions de veïns i immigrants, però també els mateixos agents de la propietat. Fruit d'aquella feina, es va fer una diagnosi de la situació i es van acordar una sèrie de mesures.

“Fa dos anys que esperem que l'Ajuntament faci alguna cosa”, es queixa Mari Dram-

meh, de la plataforma Stop Racisme Lloguers, que considera que la diagnosi va estar molt bé, però no ha servit per a res pràctic. En canvi, el regidor d'Urbanisme i Habitatge d'Olot, Jordi Güell, assegura que sí que s'hi han fet avenços: “Hem format els treballadors municipals i ens hem posat en contacte amb Figueres, Salt, Banyoles i altres ajuntaments de la zona. Tothom detecta el problema, però ningú sap com po-

sar-s'hi”. Segons ell, la Generalitat és la que ha d'intervenir en l'assumpte: “L'Ajuntament d'Olot no resoldrà el problema sol. Fa falta una voluntat política de país”.

Rosa Padilla fa tres anys que busca un pis de lloguer a Arenys de Mar o a qualsevol altra localitat del Maresme. És hondureny, fa més d'una dècada que viu a Espanya i gairebé no té accent llatinoamericà quan parla. Però la seva fesomia la delata. “No tinc

La Newma fa cinc anys que busca un pis de lloguer. Foto: David Borrat

“

– [Comercial immobiliària]
Hi ha pocs pisos
de lloguer i molta gent
en llista d'espera...

– [Newma]

L'anunci deia que teníeu
un pis de lloguer
de dues habitacions
per 600 euros.

– [Comercial immobiliària]
Sí, però ja no el tenim.

”

ni un sol pis de lloguer”, assegura la comercial de Finques Blau-mar, a Arenys de Mar, pensant que parla amb dues immigrants: la Rosa i la periodista de l'ARA. Al cap de cinc minuts, aquest diari torna a contactar amb la immobiliària però per telèfon i parlant en català, i la resposta és totalment diferent. “Tenim un pis de tres habitacions amb pàrquing per 1.100 euros al mes”, contesta un altre comercial.

“Et sents impotent i amb ràbia”, confessa la Rosa, visiblement dolguda. Actualment viu en un pis d'una sola habitació amb la seva parella, la seva filla d'11 anys i la seva germana, on literalment no caben. En necessita un de més gran. Els diners tampoc són un inconvenient per a ella. Pot pagar un lloguer de 1.100 euros o fins i tot més.

MESURES QUE NO ARRIBEN

Infinitat d'informes corroboren que hi ha racisme immobiliari a Catalunya. No es tracta d'una percepció, sinó d'una realitat. La mateixa Generalitat va anunciar a l'octubre la posada en marxa de 70 mesures contra el racisme, i algunes anaven destinades precisament a combatre aquest problema. La directora

general de Migracions, Refugi i Antiracisme del departament d'Igualtat i Feminisme, Eunice Romero, afirma, però, que de moment només han tingut temps de formar sobre aquest tema el personal de l'Agència Catalana d'Habitatge i els professionals dels serveis d'acollida de migració. “Una experiència pilot amb agents immobiliaris a les comarques de Girona per combatre el racisme no es podrà dur a terme per la no aprovació dels pressupostos”, lamenta. Així mateix, tampoc es va poder aprovar abans de la convocatòria de les eleccions l'avantprojecte de llei contra el racisme, que ja s'havia redactat. O sigui, de nou, el que es posa per escrit no es fa realitat.

“Em pot dir el seu nom per saber com dirigir-me a vostè?”, diu a l'altra banda del telèfon la comercial d'una oficina de Tecnocasa, al barri de Sant Andreu de Barcelona. Amb aquesta fórmula, les immobiliàries poden deduir l'origen del seu interlocutor sense necessitat de preguntar-lo directament. A Tecnocasa també asseguren que no tenen pisos de lloguer quan creuen que parlen amb una persona estrangera, però contesten el

Infinitat d'informes corroboren que hi ha racisme immobiliari a Catalunya. No es tracta d'una percepció, sinó d'una realitat

L'article 512 del Codi Penal i la llei del Parlament 19/2020 sancionen el racisme immobiliari: les multes van de 10.000 a 40.000 euros

contrari al cap d'una hora quan se'ls contacta parlant en català.

“Potser la meua companya no tenia constància que teníem aquest pis disponible”, argumenta el responsable de l'oficina de Tecnocasa, David Sánchez, per justificar la diferència de resposta. Aquesta mateixa raó argüeix Mar Buch, de Finques Blau-mar, a Arenys de Mar, encara que reconeix que el 25% dels propietaris els demanen que l'inquilí no sigui immigrant. “Llavors jo m'he de buscar una excusa, perquè el propietari és el que decideix. Altres tampoc volen animals ni nens”, admet amb total sinceritat.

L'advocada del servei d'atenció i denúncia de SOS Racisme Catalunya, Úrsula Ruiz, recorda que l'article 512 del Codi Penal i la llei del Parlament 19/2020 sancionen el racisme immobiliari. Les multes van de 10.000 a 40.000 euros. El problema, però, és aconseguir-ne les proves. “Cal el registre de trucades amb la immobiliària, els emails de confirmació de cita per visitar un pis i després la cancel·lació... –enumera per exemple–. Les immobiliàries dilaten el procés en el temps o diuen que el pis ja està llogat”, afirma. És a

dir, el racisme no és flagrant sinó subtil, i això encara dificulta més la denúncia.

SANCIONS

Malgrat això, l'Ajuntament de Barcelona va sancionar dues immobiliàries amb 45.000 i 90.000 euros per discriminació quan governaven els comuns. L'ONG Provienda també ha aconseguit alguns fruits en aquest sentit. “Fins que no es posin multes, les immobiliàries no canviaran”, opina el seu advocat, Míquel Ruiz Díaz-Reixa. L'any passat, Mehdi el Madyouni, d'origen marroquí i que va comptar amb el suport legal d'aquesta associació, va obtenir una indemnització de 4.000 euros de Finques Pagès, de Reus, per danys morals per discriminació. Amb tot, els que s'animen a seguir un procés d'aquesta mena són molt pocs. L'advocada de SOS Racisme explica per què: “Una denúncia suposa una inversió de temps i d'energia i no garanteix aconseguir un pis”.

Un reportatge de **Mònica Bernabé**

Llegeix més reportatges com aquest a:

ara.cat

CONNECTA, COMPARTEIX, DIVERTEIX-TE

Uneix-te a una comunitat LGBTQ+ diferent!

ASSOCIACIÓ DEL RAM DE L'AIGUA

ESPORT, CULTURA I LLEURE

Vòlei Platja · Pàdel · Futbol · Performance · Activisme
Scaperooms · Club de lectura · Escapades · I molt més

Troba el teu espai, fes xarxa amb noves amistats
i gaudeix amb nosaltres en un entorn segur

Ram
de l'Aigua

ramdelaigua.org

Escaneja'm i uneix-t'hi!

L'Espai Línia va acollir una conferència que va comptar amb la participació del comissionat de Polítiques LGBTI de l'Ajuntament de Barcelona, Javi Rodríguez. Fotos: Joanna Chichelnitzky

Entre l'estigma i la invisibilització: la realitat del col·lectiu LGBTI als mitjans

Albert Alexandre
BARCELONA

Fa un temps, la xerrada en la qual el passat 30 d'abril van participar el comissionat de Polítiques LGBTI de l'Ajuntament de Barcelona, Javi Rodríguez, la coordinadora del Servei Cruïlles, Elena Longares, i l'economista Olympia Arango hauria estat una absoluta raresa en el panorama mediàtic català. Així va quedar reflectit en l'acte *Actualitat LGBTI. Com es pot representar la diversitat sexual als mitjans catalans?*, emmarcat en el cicle de conferències *Districte LGBTI* que impulsa el Línia a l'Espai Línia.

Els ponents van posar sobre la taula la manca de representativitat i el biaix en la descripció que fan els mitjans de comunicació del col·lectiu LGBTI i com aquesta situació, tot i que en els darrers temps ha canviat, encara és problemàtica. D'aquesta manera, tal com van reconèixer Rodríguez, Longares i Arango, esdeveniments com la conferència en qüestió o la recentment estrenada revista *Orgull* del mateix grup editorial suposen un pas endavant per al col·lectiu.

Malgrat tot, el camí és llarg, i segons va explicar el comissionat de l'Ajuntament de Barcelona, "els temes LGBTI no apareixen als mitjans en la seva plenitud, i quan ho fan s'envia una imatge que no es correspon amb la realitat". "No en parlen o ho fan

per pervertir la imatge de la comunitat LGBTI", va lamentar Rodríguez.

Per la seva banda, Arango va considerar que hi ha una "homogeneïtzació del col·lectiu com si tothom que en forma part tingués les mateixes demandes i la mateixa mena de vida". Així mateix, l'economista va recordar que, segons dades de l'any 2018, el 52,8% de les notícies que parlaven sobre el col·lectiu es referien a la discriminació que reben les persones LGBTI, mentre que el 24,3% eren titulars sobre els seus drets i les polítiques que es duen a terme per protegir-los. "La narrativa és que ser una persona LGBTI és una cosa terrible, i encara que és cert que hi ha violència i patiment, no només és això", va assenyalar.

De la mateixa manera, Longares va afirmar que no es reflecteix pràcticament la vida quotidiana de les persones LGBTI ni com temes com l'habitatge, que "poden estar a l'agenda mediàtica", afecten les persones del col·lectiu. "Estem molt poc retratades i visibilitzades dins dels mitjans generalistes", va afegir. Des del seu punt de vista, el col·lectiu encara queda més invisibilitzat quan les persones que en formen part pateixen altres opressions. "Els altres eixos de desigualtat estan totalment invisibilitzats, i si ets una persona LGBTIQ+ en una situació administrativa irregular estàs encara més invisibilitzada", va dir per afegir que això també succeeix

amb les persones més grans. "El tema de la classe social no es veu ni se l'espera, com el tema de la diversitat funcional", va criticar. Així mateix, va considerar que en períodes electorals, per exemple, "es parla poc dels efectes que poden tenir polítiques d'ultradreta en la vida de les persones del col·lectiu".

EL QUE SÍ QUE HI APAREIX

Tal com van apuntar les tres persones convidades, sí que existeixen situacions que es visibilitzen més que d'altres. "Tots els subcol·lectiu estan infrarepresentats, però si hi ha un col·lectiu que està més visibilitzat és el dels homes gais", va dir Longares. Tanmateix, va lamentar que a ells sovint se'ls vincula a una mena de notícies concretes relacionades amb la salut pública com si només fossin "vectors de transmissió de malalties".

En línies similars, Rodríguez va afirmar que sovint els mitjans de comunicació recorren a persones que són "teòricament especialistes, però que a la pràctica no ho són tant", per parlar de temàtiques que tenen a veure amb el col·lectiu. Es va referir a metges de capçalera, per exemple, que aprofundeixen en l'estigma que hi ha cap a les persones LGBTI.

Segons Longares, el problema de la forma amb què es tracta la sexualitat dels integrants del col·lectiu, però, va més enllà i rau en el tabú general per parlar de sexualitat, de relacions afectives sexuals, d'amor romàntic o de

violència. "Quan ajuntem temàtiques que són tabú amb un imaginari social concret ens trobem notícies amb titulars desastrosos, com ha passat amb el món del VIH o el *chemsex*", va dir. "No hi ha una cultura de la sexualitat. No hi ha formació ni pedagogia, i quan s'aborden temàtiques LGBTI amb temes tabú es fa una bola gegant", va afegir.

En una línia una mica diferent, Rodríguez va considerar que els homes gais o les dones lesbianes estan "ben representats" als mitjans, perquè actualment hi ha presentadors del col·lectiu. No obstant això, va reconèixer que es tracta només d'una victòria parcial, ja que encara no hi ha presentadors transsexuals. "Les persones trans són les més estigmatitzades als mitjans, perquè quan hi apareixen només ho fan per parlar de la seva transició", va dir Rodríguez. Així mateix, el comissionat va assenyalar que al món de la ficció la situació és diferent. "Hi ha trames LGBTI, però no hi ha històries on ser un personatge LGBTI és una cosa més", va explicar per afegir que, "a la ficció, les persones bisexuals no estan pràcticament representades".

RESPONSABILITATS

La conferència també va servir per mirar d'entendre com solucionar aquesta problemàtica que es viu en els mitjans. Rodríguez, amb tot, va reconèixer que "la professió periodística està molt precaritzada i no hi ha temps per contrastar la informació o preguntar

a totes les parts implicades ni als referents del col·lectiu".

Per la seva banda, Longares va considerar que "hi ha hagut una evolució" en la mirada dels mitjans cap al col·lectiu. "Tenir mitjans especialitzats obre un univers que fa que tothom rebi més informació i millor", va afirmar. A més, va assenyalar que una de les claus és que aquests mitjans comptin amb "la participació de les entitats en la generació de notícies" i que tinguin en les seves files persones del col·lectiu.

Arango, més crítica, va assegurar que, "tot i que la pedagogia està bé, cal més voluntat als mitjans". "Potser no necessitem tanta pedagogia, sinó mitjans públics i sancions que facin que les lleis es compleixin", va dir tot referint-se a la llei 11/2014 que protegeix els drets de les persones del col·lectiu. En la mateixa línia, Longares va assegurar que "falta voluntat política" i mesures més "imaginatives, perquè de vegades és massa fàcil pagar una multa".

En aquest sentit, Rodríguez, Longares i Arango van dir que el naixement de la revista *Orgull* és un fet molt important en aquest camí cap a la normalitat. "A poc a poc la representativitat del col·lectiu, potser no tan ràpid com ens agradaria, ha anat evolucionant", va sentenciar Rodríguez.

Escaneja el codi QR per veure la conversa sencera en vídeo

L'Ajuntament ha publicat la *Guia de la Restauració de Barcelona*, que recull els establiments finalistes i guanyadors de les últimes edicions dels Premis Barcelona Restauració. A la nova publicació s'hi poden descobrir restaurants que destaquen per la seva excel·lència gastronòmica.

Barcelona Comerç celebra el Dia Europeu del comerç local

ENTITATS ▶ La Fundació Barcelona Comerç va celebrar el 9 de maig el Dia Europeu del Comerç de Proximitat. Per a celebrar-ho, l'entitat va reunir a l'Ajuntament les principals institucions del país, entitats i organitzacions destacades del sector del comerç per celebrar la jornada. A més, la trobada va servir per escenificar el suport que les administracions i el sector comercial donen a la candidatura de Barcelona com a primera Capital Europea del Comerç de Proximitat, segons explica Barcelona Comerç.

Durant l'acte, els participants van destacar la importància del comerç local com a motor econòmic i social de Barcelona i dels municipis d'Europa, fent referència a la candidatura impulsada per l'entitat. Així, el president de Barcelona Comerç, Pròsper Puig, va mostrar el seu agraïment a totes les institucions i entitats sectorials que donen suport a la candidatura de la Capitalitat. "Ha de ser un projecte col·lectiu

Foto de família de les personalitats de l'acte. Foto: X (@CambraBCN)

que reflecteixi l'esperit de la nostra ciutat i del nostre comerç i que posi de manifest el paper vital del sector", deia Puig.

A l'acte també hi va assistir la regidora de Comerç, Restauració i Mercats, Raquel Gil, qui va afirmar que el comerç local és "un element clau" de la identitat de Barcelona i una "riquesa

a preservar en l'actual context de globalització".

Amb tot, Gil també es va referir a la candidatura de la Capitalitat Europea impulsada per Barcelona Comerç afirmant que la iniciativa "és una bona manera de refermar aquesta defensa del petit comerç" i que és la manera de "donar vida als carrers".

Barcelona té l'oferta comercial més extensa d'Europa

TEIXIT COMERCIAL ▶ Barcelona té 1.382 locals comercials per quilòmetre quadrat, segons un estudi impulsat per la Generalitat. Es tracta d'una xifra molt superior a altres grans ciutats europees, com Madrid (391), París (306), Lisboa (214), Londres (144), Milà (100) i Múnic (50).

L'estudi també ha analitzat el percentatge de superfície urbana en què la població té accés a un eix comercial a menys de cinc minuts caminant i el resultat obtingut ha estat que el 49,1% de la trama urbana compleix amb aquest requisit. La investigació, titulada 'Mapa comercial

de capitals europees', analitza la morfologia comercial de set grans ciutats del continent.

Les dades recollides mostren com Barcelona té més de 62.000 establiments actius, 3,65 per cada 100 habitants. L'estudi determina que Madrid i Barcelona són les ciutats amb més eixos comercials de primer ordre, és a dir, aquells que tenen més de 40 "actius comercials" i compten amb almenys el 80% d'ocupació dels locals. La capital catalana també destaca per la gran quantitat de mercats municipals, només per darrere de Madrid i per davant de Lisboa.

L'eix comercial de Sant Martí. Foto: Ajuntament

Foto: Alberto Lages / PIN Media

EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

Dona ahora

Cuenta bancaria:
ES69 2100 5731 7202 0041 1957

Ayuda
en Acción

Tenim cura de
qui tu més estimes
com tu més
t'estimes.

ELS NOSTRES VALORS

CONFIANÇA

Creiem en els altres.
Volem estar oberts i compartir
de manera espontània.

ACTITUD POSITIVA

Valorem cada individu.
Sabem relativitzar, somriure i
prendre'n la vida positivament.

MILLORA CONTÍNUA

Procurem constantment avançar,
innovar i aprendre de l'experiència.

BENEVOLENCIA

Acompanyem els nostres residents,
els escoltem i els donem suport
en qualsevol circumstància.

SATISFACCIÓ DELS RESIDENTS

El nostre objectiu sempre serà el benestar
 dels nostres residents en el dia a dia.

109 llits

Jardins exteriors

Pàrquing

Cuina interna

Perruqueria

Rehabilitació

Sala Snoezelen

10 places de
centre de dia

Servei sanitari
continuat

Sala d'estar

Carrer Netzarret 16, 08035 Barcelona

93 434 30 95

tsocial@santgenis.emera-group.es
www.emera-group.es

Cultura de Barri

Literatura | Festival Món Llibre

El festival literari Món Llibre, adreçat als infants i joves, se celebrarà el 15 i 16 de juny al CCCB, al Macba i a les biblioteques Jaume Fuster i Trinitat Vella-José Barbero.

Fotos per alertar de la crisi ambiental

FESTIVAL ▶ El Festival Enfocats de fotografia és la insígnia del Centre Cívic Pati Llimona del Raval, i enguany arriba a la seva 14a edició. Ho fa amb l'objectiu d'alertar, tal com expliquen des de la mateixa organització, "d'un tema urgent: la crisi ambiental". L'estrena va tenir lloc el passat 25 d'abril i s'allargarà fins al 15 de juny.

I res millor per llançar aquest avís que una imatge potent com és la que ha estat escollida com a fotografia oficial del certamen —obra de Joanna Chichelnitzky (Fotomovimiento)—, d'una de les protestes organitzades pel col·lectiu Eixample Respira per denunciar la contaminació de l'aire que pateix aquest districte de la ciutat.

QUATRE ITINERARIS

L'Enfocats 2024 està dividit en quatre itineraris: pràctiques sostenibles; ciutat i zones de sacrifici; mars i oceans i hort urbà. En el marc de cada temàtica s'organitzaran

diferents activitats, com ara una sessió de *hacktivisme* climàtic, la ruta *Adaptació climàtica urbana* o la xerrada *La importància dels oceans: problemàtica i solucions*.

SIS EXPOSICIONS

Pel que fa a les exposicions, el festival en programa sis: *El Clima en vaga* (Fotomovimiento); *Sant Adrià i Barcelona, zones de sacrifici ambiental* (El Periódico i Felipe Garibello); *Primary Ocean* (Ruido Photo); *Crònica d'un miratge* (Àngel García i Laura Millan); *Por mi futuro* (La Europa del Aborigen) i una exposició col·lectiva a La Bonne. Totes elles, amb un mateix patró: alertar sobre la gravetat del canvi climàtic que estem vivint i ajudar a fer visibles unes repercussions que ja patim. En són exemples l'increment de la temperatura global, l'augment de les inundacions, la sequera i la creixuda del nivell del mar, entre d'altres.

Quan els records de la història són a sota terra

EXPOSICIÓ ▶ El Centre Cívic La Sedeta exhibeix entre el 6 i el 29 de maig el projecte de la fotògrafa i periodista Ana Sánchez i l'historiador Xavier Domènech sobre els refugis antiaeris de la ciutat. Batejat amb el nom de *1.322. Refugis antiaeris de Barcelona*, a la Sedeta s'hi exposa una versió reduïda.

El projecte de Sánchez i Domènech neix per commemorar el 85è aniversari del bombardeig més mortífer que Barcelona va patir durant la Guerra Civil, que va tenir lloc durant els dies 16, 17 i 18 de març del 1938. El recull d'imatges és fruit de la investigació que la fotògrafa va fer per 400

La Sedeta acull una mostra fotogràfica sobre la història dels refugis antiaeris que hi ha repartits per la ciutat

dels 1.322 refugis documentats i mostra la gran varietat d'espais i objectes trobats que en el seu moment van servir per crear una ciutat sota la ciutat i que, actualment, continuen sent testimoni d'una solidaritat i resistència que va salvar milers de vides.

El programa sobre aquesta exposició també inclou la xerrada *Els refugis antiaeris de Barcelona: de la Guerra Civil al Bliz* per donar context a la mostra, que el dia 14 protagonitzen Sánchez, Domènech i el periodista David Fernández. I, per acabar de completar el cicle, el 25 de maig s'organitza una visita guiada al refugi antiaeri de la plaça del Diamant, que anirà a càrrec del Taller d'Història de Gràcia.

La Casa del Relotge: 40 anys sent un referent cultural

Foto: Mireia Plans/Ajuntament

EQUIPAMENTS ▶ El Centre Cívic Casa del Relotge, situat al barri de la Marina de Port (Sants-Montjuïc), va fer els seus primers passos l'any 1984. Això significa que aquest 2024 commemora quatre dècades convertit en un referent cultural de barri, i això mereix una celebració.

Així doncs, el centre fa una retrospectiva a través dels esdeveniments més destacats que ha acollit al llarg dels anys. Fins al 30 de maig, la mostra *40 anys del Relotge, 40 anys fent cultura* exposa cartells, tríptics i més material gràfic que convida a fer un viatge en el temps. També es recuperen les exposicions fotogràfiques *La lluita veïnal* i *Can Farrero: de la indústria a la cultura*, que es van crear ara fa deu anys.

Més endavant, el 6 de juny s'estrenarà la nova exposició *40 anys, 40 retrats*, un homenatge a totes les persones que han format part de la història de l'equipament. I, finalment, el 8 de juny es farà la *Gran festa: 40 anys fent cultura*, que omplirà els Jardins de Can Farrero de records, emocions i música per presentar l'actual projecte comunitari de l'espai.

Foto: Joanna Chichelnitzky/Fotomovimiento

Reflexions artístiques i comunitàries a Sant Andreu amb el Calidoscopi cultural

ART ▶ El cicle Calidoscopi cultural 2024, que es va posar en marxa a mitjans d'abril i s'allargarà fins a finals de juny, arriba enguany als equipaments i serveis del districte de Sant Andreu sota la temàtica *Art i creació comunitària*. L'objectiu és convidar el públic a reflexionar sobre els processos creatius i les diferents maneres de teixir les comunitats.

A través de diverses iniciatives, el Calidoscopi es marca com un dels objectius d'enguany ocupar els espais públics perquè la gent se'ls faci seus. Entre la programació destaquen activitats com ara *Fem memòries: grup de reconstrucció de la memòria del Canòdrom*, *Kenòpsia*, *Flamenco Pop: una revolució gitana* o,

entre d'altres, *Rostres de la Sagrera: visió de comunitat*. Una programació que permetrà als seus participants contribuir a la recuperació del passat no escrit del Canòdrom de la Meridiana, reflexionar sobre els despropòsits urbanístics que han tret espai públic a la ciutadania, conèixer el projecte Museu Flamenco Pop de l'artista i productora Cathy Claret o descobrir fotografies dels veïns amb les quals es crea un fitxer popular de les expressions de la seva comunitat.

La comissària del Calidoscopi, Vanessa Peña Alarcón, remarca la importància d'un cicle com aquest per "generar vasos comunicants entre territoris, contextos, persones i afectes".

Foto: Ajuntament

Orgull

la publicació de reflexió LGTBI+

grup comunicació **21**

orgull.barcelona
digital i revista en paper

UCRAÏNA ENS NECESSITA

COL·LABORA-HI

 www.cruzroja.es

 BIZUM al **33512**

 900 104 971

 Envia **SMS** amb la paraula **UCRANIA** al **38088** i dona **3€***

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

 5€ Manta (individual)

 33€ Set cuina (5 persones)

 20€ Tendals plàstics 4 x 6 metres

* L'import íntegre (3€ IVA ínc.) del missatge es destinarà a Creu Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo, Euskaltel). Attn. client 900 104 971 donatvos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov / Ukrainian Red Cross Society

Després de 20 anys al CB Grup Barna, Dani González, que va començar a l'escoleta i ha arribat a ser el capità del primer equip, ha decidit marxar de l'entitat. "Un jugador 100% Barna. Un exemple per als més petits. Moltes gràcies i molta sort en el teu futur, Dani!", li desitja el club, que li va fer un homenatge el passat dia 12.

Golejada als estigmes

» El CF Tramontana, del barri de la Mina, és el primer equip federat amb jugadores gitanes de l'Estat
 » "Soc dona, gitana i m'encanta el futbol, i ningú m'impedirà que en gaudeixi", diu Lola Santiago

Toni Delgado
BARCELONA

Fa molt de vent al camp descobert de futbol 7 de la Zona Esportiva de la Mina, a Sant Adrià de Besòs, i Lola Santiago aprofita gairebé al màxim la caputxa de la jaqueta. "Soc dona, gitana i m'encanta el futbol, i ningú m'impedirà que gaudeixi de la meva passió. Des de petita he practicat aquest esport a l'escola i al carrer, i no m'importava ser l'única nena ni m'afectaven els comentaris que em fessin. Així que no pots ni imaginar-te l'orgull que sento de formar part d'un equip de gitanes", confessa.

El CF Tramontana, que competeix al grup 4 de futbol 7 amateur, és el primer equip federat amb jugadores d'ètnia gitana de l'Estat. "Hi ha qui ens diu que, com que som gitanes, hauríem d'estar casades amb 16 anys o que robarem les pilotes... Arrosseguem molts estigmes que cal erradicar", afegeix la Lola.

A Samara Leria les bajanades també li entren per una orella i li surten per l'altra. "De petita jugava a futbol, però quan em vaig fer gran vaig deixar-ho perquè em feia vergonya. Ara gaudeixo entrenant-me i competint amb un grup especial que es fa estimar", afirma satisfeta.

L'entrenadora Elisabeth Navarraz arriba a les instal·lacions acompanyada de les seves filles, l'Eli i la Valeria, a qui ha anat a recollir a l'escola. "Tant de bo alguna d'aquestes jugadores arribi lluny. Seria un orgull que ho aconseguís una futbolista gitana i de la Mina", desitja, en veu alta, Navarraz, que no va tenir la sort de jugar en un equip del barri -perquè no n'hi havia- i va haver de fer-ho al CE Sant Gabriel o al Bon Pastor.

LA FUNDACIÓ

L'alma mater del projecte és Toni Porto (Jerez de la Frontera, Cadis, 1967), que, a finals dels 80, va aterrar a la Mina. Al barri es va enamorar de l'Adela, amb qui ha tingut tres fills (el Manolo, el Jose i l'Antonio). És avi de nou nets. Quan el Manolo i el Jose jugaven, amb totes les despeses pagades, al CF Damm, Porto va decidir fundar el CF Tramontana perquè els amics dels fills també tinguessin l'oportunitat de jugar a futbol.

El cos tècnic i algunes jugadores del CF Tramontana, a la Mina (Sant Adrià de Besòs). Foto: Toni Delgado

Han passat 24 anys i Porto conserva intacta la passió i l'esperit altruista. Li brillen els ulls parlant de l'entitat: "En aquest club eduquem a través de l'esport, no acceptem les paraules ni que s'empenen per ximpleries i estem pendents que els nens i les nenes vagin al col·legi. Si no ho fan, saben que no podran continuar amb nosaltres". L'entitat ha canviat i canvia moltes vides.

"El cinema quinquí, com el d'*El Torete* o *El Vaquilla*, no va ajudar gens el barri, on, com a tot arreu, hi ha gent bona i gent do-

Toni Porto va fundar l'entitat perquè els amics dels seus fills juguessin a futbol

lenta", denuncia Porto, actor que, des del seu debut a *El último baile* de Carmen Amaya, ha sortit a sèries com *Al otro lado*, de Berto Romero, o a pel·lícules com *El Rei Peret*, el seu últim rodatge.

L'extrem Ester Gómez podrà presumir tota la vida d'haver estat la primera golejadora del primer equip federat amb jugadores gitanes de l'Estat, en el triomf contra el CF Vallldoreix (4-1), el 7 d'octubre del 2023. Gómez, que després lideratge i seguretat, recorda com fa temps els nens anaven a buscar-la a casa perquè anés a jugar a futbol amb ells. "A mi, que era una nena! Sempre he estat enamorada del futbol, que és ple de valors com el respecte o la humilitat, i que et

pot regalar una gran família. El millor d'aquest equip és que cada una aporta una peça que ens complementa", enraona Gómez.

És un grup en creixement, perquè hi ha noies que no havien jugat mai a futbol o ho havien fet poc. Creat el setembre passat, l'equip ha guanyat en confiança a la gespa i en complicitat entre les jugadores que, en paraules de l'entrenadora, "necessiten gestionar més les emocions i, a poc a poc, també llegir les situacions millor". Sap com motivar-les, exigir-les i felicitar-les.

Els progressos són evidents. A la primera volta van perdre per 7-1 contra la UE Rubí, a qui el passat 13 de gener van superar per 4-3 i contra qui havien d'haver començat el curs. El CF Tramontana va haver d'ajornar el partit perquè no tenia prou diners per pagar les fitxes.

El cost de les fitxes federades va de 120 a 130 euros i l'arbitratge costa entre 70 i 80. L'ajuda de l'Ajuntament de Sant Adrià de Besòs cobreix escassament la quarta part del pressupost anual del CF Tramontana, que té tres equips federats (el futbol 7 femení amateur i un benjamí i un aleví masculins). "Necessitem que alguna empresa ens esponsoritzi. Aquest és un barri amb moltes necessitats i els nens i nenes no paguen quota, més aviat una quantitat simbòlica, i si un mes les famílies no poden pagar, ho acabo posant jo", exposa Porto.

Emilia Moreno no perd el carisma ni amb dècimes de febre: "A mi l'esport mai m'havia cridat l'atenció i em feia mandra. Si vo-

lia sortir a córrer, em vencia el fred. L'any passat vam encetar un projecte per fer esport al barri i ens vam acabar centrant en el futbol, que ara m'encanta", confessa Moreno. Aquell equip va ser l'embrió del futbol 7 amateur del CF Tramontana, que s'ha creat gairebé des de zero.

MOLT EMPÀTICA

Des que Alejandra Martín va començar a xiular partits és molt més empàtica amb el col·lectiu arbitral com a jugadora. Abans s'empipava més quan li feien una falta. "Ara

L'Ajuntament de Sant Adrià de Besòs "cobreix escassament la quarta part del pressupost"

em tranquil·litxo perquè sé que no és agradable que et questionin una decisió. Qui xiula només té dos ulls i se li poden escapar detalls. A més, si l'àrbitre no t'ha assenyalat la falta, no ho farà per molt que et queixis", exposa l'Alejandra.

La seva germana bessona, Claudia Martín, és una enamorada del futbol i del ball, i mai s'avorreix. És pura energia: "M'encanta compartir el que sé. Crec que tinc traça ensenyant, i per això vull ser professora. Ah, i per què no, actriu de Hollywood... [*Riem*]".

Alison Medina somriu amb els ulls i es retrata com una "extravertida molt boja" que està enamorada de l'esport: al seu país, Honduras, ha practicat bàsquet, futbol i boxa. "No m'ha

costat gaire adaptar-me a aquest grup i a les companyes, que són molt amables i molt bones persones i jugadores", comparteix.

Medina va anar a provar a l'equip convençuda per la seva amiga Manuela Galvis. La colombiana té un gran poder de persuasió. "Quan jugava a l'Atletico Nacional vaig patir tres esquinços de turmell, tots tres a l'esquerre, i em van dir que no podria tornar a jugar. Fa poc m'han fet proves i la doctora em va assegurar que ja estic curada. Soc molt feliç", celebra Galvis.

Laia Ramos se sent "lliure" jugant a futbol. El pare, entrenador, li ha transmès la passió per "aquest esport tan bonic". "Des de ben petita he vist partits i amb 10 anys vaig començar a jugar al col·legi. A molts companys els va sorprendre veure'm amb unes botes de futbol només perquè era una nena", recorda la Laia.

"Tinc ansietat, i conviure i esforçar-me amb les companyes fa que estigui més activa, no pensi tant, desconnecti i em superi a mi mateixa. Aquest grup és terapèutic", agraeix la defensa Jessica Ortega.

A l'últim fitxatge, Yamila Piedra, li encanta defensar, i els seus ulls, molt ràpids, es queden amb el detall més petit: "M'hauria encantat començar la temporada, però no ho vaig poder fer. L'espera se m'ha fet llarga".

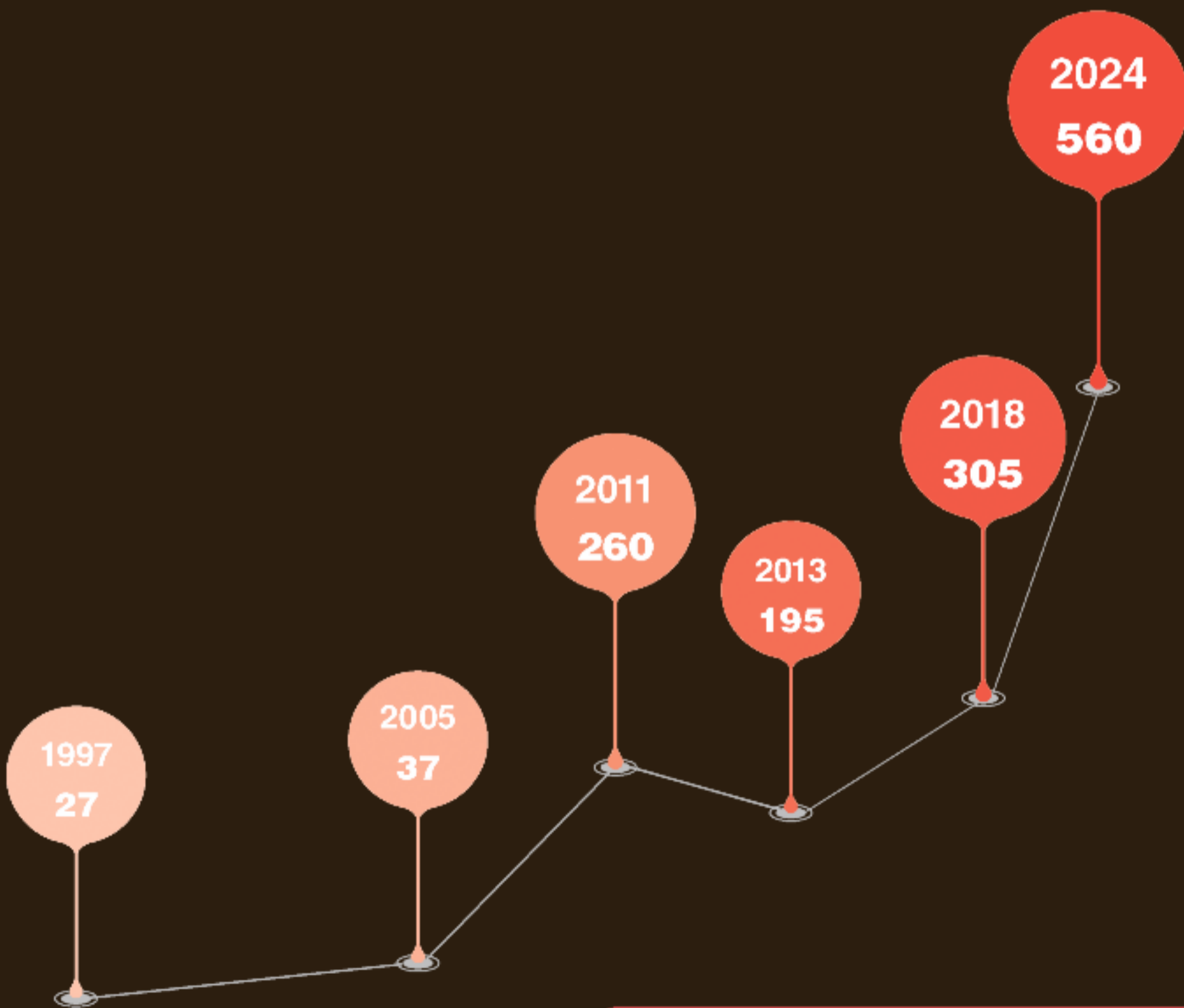
Comença l'entrenament i al camp hi ha David Ramos, l'altre entrenador, que sembla inextinguible i va d'un lloc a un altre: "Vull que la pilota vagi de pressa... Així, així... Què busco? Qualitat, qualitat i qualitat!". "Som-hi, som-hi! Aquest és el camí!", intervé la tècnica Elisabeth Navarraz.

Després de jugades assajades i d'un bon nombre d'exercicis, acaba l'entrenament. Algunes jugadores, però, continuen corrent i jugant una bona estona, abans d'acomiadar-se alegres i esgotades. És quan Ramos, ja més tranquil, enraona sobre el full de ruta: "La intensitat és el més important d'un entrenament, on cal deixar-se l'ànima i estar amb els ulls i les orelles ben oberts. Sé que de vegades algunes jugadores em miren i pensen que soc un exagerat. Jo només vull que creixin dins i fora del camp, i això les farà gaudir encara més". Les jugadores frueixen a la gespa. Ja no s'entrenen dos dies a la setmana, sinó tres.

associació
de mitjans
d'informació
i comunicació

amic

*“Mitjans de proximitat,
periodisme de confiança”*

Més de 560 mitjans associats

No t'ho perdís

Foto: The Champions Burger

The Champions Burger

Les millors hamburgueseries d'Europa competeixen entre el 15 i el 26 de maig al The Champions Burger, que se celebra a la Fira de Barcelona. Al recinte, d'accés gratuït, hi ha instal·lats fins a 25 restaurants en les seves respectives *foodtrucks*, on el públic podrà provar totes les hamburgueses i triar la seva preferida. És la segona vegada que la capital catalana acull aquest certamen, que espera acollir més de 220.000 visitants. Es tracta d'un gran esdeveniment gastronòmic que porta gent d'arreu, tenint en compte el fenomen en el qual s'ha convertit aquest plat de la cuina americana.

Famosos

El cantant Joe Jonas (Arizona, els Estats Units, 1989) ha despertat passions aquests últims dies durant la seva visita a Barcelona. Se l'ha vist passejant per Gràcia, visitant la Sagrada Família, banyant-se a la Barceloneta i, en general, gaudint de la cultura catalana i de la ciutat. Es tracta d'un viatge turístic que el germà mitjà dels Jonas Brothers ha fet aprofitant que l'últim cap de setmana de maig actuen al Palau Sant Jordi. L'artista és conegut no només per formar part d'aquesta banda, sinó per haver participat en diverses pel·lícules, entre les quals destaca *Camp Rock*, de la qual va ser protagonista. Joe Jonas, juntament amb els seus germans, són uns ídols de masses, especialment entre els adolescents. Tenen set àlbums, han fet una desena de gires arreu del món i acumulen diversos guardons musicals que reconeixen la seva trajectòria i èxit internacional.

La fitxa

QUI ÉS?

J O E J O N A S

ÉS FAMÓS PER...

Ser el cantant dels Jonas Brothers

El grup aixeca passions, sobretot entre els adolescents

QUÈ HA FET?

Ha visitat Barcelona abans del seu concert

Se l'ha vist a diversos espais emblemàtics de la ciutat

A LES XARXES...

L'artista mou masses

Molts fans s'han mobilitzat per aconseguir una foto amb ell

Llibres

Una llum tímida
Àfrica Alonso

La novel·la narra la història d'amor silenciada entre dues mestres d'escola, la Isabel i la Carmen, durant el franquisme. Es tracta d'una història real que ja va inspirar l'obra teatral musical *Una llum tímida*, escrita també per Àfrica Alonso, i que va guanyar diversos guardons. Ara arriba en forma de llibre, també escrit en castellà.

Teatre

El favor
Susanna Garachana

L'obra explica la història d'en Cesc, que vol ser pare. Fa anys que ell i la seva dona ho estan intentant i no se'n surten, així que organitza un sopar per demanar un petit favor als seus millors amics que provocarà discussions i els portarà a qüestionar-se què és la paternitat, la família, la confiança i, sobretot, la seva amistat. Es pot veure al Teatre Goya.

Música

Ben amunt
Eduard Costa

Després de deixar Els Amics de les Arts, Eduard Costa va iniciar el seu camí en solitari el 2022. *Ben amunt* és el seu tercer disc d'estil pop-rock i inclou un recull de set cançons. Totes elles parlen de l'amor, tractat des de diferents punts de vista, des de la primera trobada íntima fins al romanç entre dues persones grans o l'amor propi.

Pelis i sèries

Un sol radiant
Mònica Cambra i Ariadna Fortuny

El film narra la història de la Mila, una nena d'onze anys que s'enfronta als darrers dies de vida abans de la fi del món. Mentre lluita per comprendre la complexitat de la mort, també intenta mantenir unida la seva família celebrant una festa que té lloc l'últim dia de vida a la terra. Es tracta d'una pel·lícula catalana aclamada per la crítica.

ESTILS DE VIDA

L'esport millora la salut respiratòria

Foto: Freepik

PNEUMATOLOGIA

L'activitat física i la massa corporal són clau per al desenvolupament de la funció pulmonar dels infants, però també tenen implicacions crucials per a la salut respiratòria a llarg termini. Per tant, fer esport regularment és una inversió en salut respiratòria per a la resta de la vida. Aquesta és la conclusió d'un estudi liderat per investigadors de l'Institut de Salut Global de Barcelona i publicat a la revista científica *Thorax*.

L'estudi va fer un seguiment a 1.151 infants i adolescents d'entre 4 i 18 anys mitjançant els resultats de proves d'espirometria, una tècnica que avalua la funció respiratòria a través de l'aire exhalat. Els resultats mostren que el creixement accelerat de la funció pulmonar s'associa a nivells més alts d'activitat física en la primera infància, és a dir, entre els quatre i els set anys, i a un índex més gran de massa corporal a l'edat de quatre anys.

Per als investigadors, això és un argument de pes perquè les polítiques públiques incideixin en la necessitat de promoure una dieta saludable i nivells elevats d'activitat física en els infants, especialment en els que pateixen alguna limitació atribuïda a les condicions ambientals o a una al·lèrgia.

Les claus.....

RESPIRACIÓ

L'activitat física regular contribueix a una millora de la funció respiratòria

INFANTS

Els infants que practiquen esport sovint tindran una millor salut respiratòria

LIMITACIONS

Els menors que pateixen al·lèrgies poden millorar gràcies a l'activitat física

POLÍTIQUES

Les polítiques de salut pública han d'incloure la promoció de l'esport infantil

Foto: Freepik

Els productes alts en proteïna són només per a esportistes?

Estem segurs que més d'una vegada deus haver sentit a dir que els productes proteïcics només estan indicats per a les persones que fan activitat esportiva intensa. Doncs has de saber que estàs totalment equivocat!

Les proteïnes són indispensables per gaudir d'una bona salut i tenen funcions essencials per a l'organisme: ajuden al bon funcionament del sistema digestiu i hormonal, contribueixen al sistema immunitari i ajuden a mantenir els músculs en bon estat. És per això que són un nutrient bàsic per a tothom, independentment de la seva condició física, i han d'estar presents en tots els àpats principals (dinar i sopar).

El que sí que varia, però, és la quantitat de proteïna diària recomanada. I és que no són els mateixos grams els que necessita un esportista que una persona de la tercera edat. Així doncs, segons l'OMS, una persona amb una activitat diària normal ha de prendre entre 0,8 i 1 gram de proteïna per cada quilo de pes corporal (multiplicar el seu pes pels grams recomanats de proteïna). En el cas dels esportistes, necessiten augmentar la quantitat de proteïna diària i que aquesta se situï entre 1,5 i 2,5 grams per quilo de pes corporal. Si ens fixem en la gent gran, la quantitat diària de proteïna també varia una mica. La recomanació per a aquestes persones és del voltant de l'1,2 – 1,5 grams de proteïna per quilo de pes.

El més important és consumir les proteïnes indicades segons el grup d'edat a través d'aliments proteïcics d'origen animal (carn, peix, ous i làctics) i d'origen vegetal (lleugums, fruita seca, llavors i cereals), però quan no es fa aquesta ingesta es pot recórrer a productes alts en proteïnes, com les **cremes o el iogurt PRO+ d'Ametller Origen**.

Via Júlia
ASSESSORS

**Esta campaña,
como siempre,
estamos
cerca de ti**

CAMPANA
RENTA 2023

Ejercicio 2023

Documentación necesaria para la confección de su Declaración de la Renta (Ejercicio 2023)

- Borrador de la Renta/Datos fiscales
Enviado por la **Agencia Tributaria** (en caso de haberlo recibido) Este documento permite prescindir de los certificados de empresa, bancos, etc.
- Declaración de la Renta y Patrimonio del año pasado.
- Certificados de rendimientos del trabajo, baja por enfermedad, desempleo, pensiones (jubilación, viudedad, invalidez...) y otras retribuciones del trabajo.
- Certificado de Minusvalía.
- Certificados de las cuentas bancarias con intereses y retenciones, dividendos de acciones y otros rendimientos del capital.
- Recibos de I.B.I. (Contribución)
De las viviendas, fincas rústicas y urbanas, solares.
- Letras, recibos de Hipotecas, y además, gastos de compra correspondientes a la vivienda habitual.
- Facturas Oficiales de Obras de reforma en su vivienda.
- SI HA VENDIDO UNA CASA, PISO, LOCAL, PARKING, etc. la escritura de venta, la escritura de compra o adquisición por herencia, donación, etc. los gastos de adquisición (impuestos, notario, registro, etc.) la plus-valía municipal pagada y si la hubiera, la factura de la comisión de la agencia inmobiliaria.
- INFÓRMENOS
Si ha realizado una Dación en Pago.
- Justificantes de aportaciones a planes de pensiones y jubilación.
- Contrato y Recibos de alquiler de la vivienda habitual del año 2023 (según requisitos)
- DNI y datos personales
De los contribuyentes y familiares que convivan con los mismos.
- Plan PIVE, si ha recibido algún tipo de ayuda por la compra de un automóvil debe incluirse en la declaración.
- Ayudas para compra o alquiler de vivienda. Se deben declarar las ayudas recibidas de la Generalitat por estos conceptos.

Si aún no eres cliente, ¡es el momento de conocernos!

**Puedes encontrar toda la información relacionada
con la renta en nuestra web www.viajulia.com**

Honestidad y servicio, nuestro valor desde 1963

Gestiones notariales · Gabinete de abogados · Asesoramiento y gestión de empresas y particulares
Asesoramiento y contratación de seguros · Inmobiliaria · Administración de fincas

Oficinas Centrales · Via Júlia, 61 · 08042 Barcelona · Telf. 933 506 400 · Fax 933 533 503

Delegación · Via Júlia, 46 · 08016 Barcelona · Telf. 935 210 640 · Fax 933 533 503

www.viajulia.com

Síguenos en:

registre d'Agents Inmobiliaris
de Catalunya - abril 2018-1247

